C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Grey-Dobrodruzstvi_v_dzungli.pdb

PDB Name: Grey_Dobrodruzstvi_v_dzungli.tx
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 1.11.2007
Modification Date: 1.11.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Zane Grey
Dobrodružství v džungli

Ilustrace Zdeněk Burian Svazek doplněn I. části'kresleného seriálu Kapitán Nemo na motivy románu J. M. Trosky Ilustrace Miloš Novák Dálky - řada dobrodružné četby 1991 Vydalo vydavatelství Magnet-Press, Vladislavova 26, 113 66 Praha 1 Adresa redakce: Dálky, Jungmannova 24, 113 66 Praha 1 Telefon 26 06 51/421 Šéfredaktor Jiří Stegbauer Výhradní práva na veškeré ilustrace Zdeňka Buriana (s výjimkou děl vědecky spojených s prehistorií) jsou smluvně zadána, bližší informace v redakci Dálky Tisk Jihočeské tiskárny, a. s., České Budějovice, provoz 1 Nezávazná doporučená spotřebitelská cena 12 Kčs ke dni vydání
/1/ Nevzdám se, Santa Roso!

Po letech opět v Tampicu Hledá se zkušený mozo a dobrý člun Noc v džungli Nepokořené vodopády Útoky klíšťat a manévry mravenců

Má cesta Mexickou centrální drahou trvala tenkrát už několik dní. Za okny vlaku ubíhala prašná, šedavá poušť s kaktusy prapodivných tvarů, na skalnatých vršcích čněly kostely, v osadách se hemžili domorodci. Za městem Cardenas, dva tisíce pět set metrů nad mořem, vedla z kamenité pustiny klikatá cesta k svěžímu kraji s farmami a lesy. Vlak sjížděl serpentinami a tunely do hlubokého kaňonu. Na okamžik se přede mnou rozevřel pohled na Micaské vodopády. Byl to opravdu jen pouhý okamžik, ale já si v něm uvědomil, že tyhle vodopády zastínily krásu všech, které jsem kdy předtím viděl. Průrvou mezi zalesněnými svahy se řítila do hluboké propasti nezkrotná řeka. První vodopád, do bělá zpěněný, padal do tmavé tůně, a za ním se hrnula kaskáda dalších, nazelenalých i bílých, malých i velkých. Vzápětí vlak pohltila džungle.
Za Vallesem jsme přejeli most, pod nímž plynula má krásná řeka. Očarovala mě na první pohled. Nikdo nevěděl, kde pramení, kam plyne. Domorodci ji pojmenovali Santa Rosa. Z větví cypřišů na jejích březích vlály závoje lišejníků, nad její průzračnou vodou se míhali černí ptáci s bílou kresbou na křídlech. Okouzleným pohledem jsem provázel jejich let, dokud mi nezmizeli v stinné zátočině.
Od toho dne mi Santa Rosa nedopřála klidný spánek. Roznítila v mém srdci touhu po dobrodružství v končinách, které znala jen ona, ptáci a zvěř. Přísahal jsem si, že se k ní jednou vrátím a neopustím ji, dokud ji nesjedu na kanoi nebo na člunu, dokud nepoznám, jaká tajemství ukrývají její břehy.
Svůj sen jsem však mohl uskutečnit až po letech. Rozjel jsem se nejdříve do Tampica, které se stávalo v zimních měsících střediskem sportovců. Širokou řeku Panuco zaplnily od Tamuse až po La Barru čluny, jejichž osádky sváděly boje se stříbřitým králem ryb. I já byl oslněn perleťovým třpytem tarponů, kteří se vymršťovali vysoko nad hladinu. I já svíral udici do posledních sil. A potom jsem vyměnil rybářský prut za ručnici, neboť lov zvěře na březích řeky Panuco byl stejně strhující jako lov ryb.
Přitom jsem se neustále poptával po nějakém společníkovi na výpravu po Santa Rose. Nikdo neprojevil nejmenší zájem. Tampico nabízelo každému dostatek vzrušujících zážitků - a já vlastně nemohl vyprávět o Santa Rose naprosto nic. Tušil jsem jenom, že se území mezi Vallesem a osadou Panuco ještě nikdy nedotkla lidská noha, a umínil jsem si, že má noha se ho dotknout musí.
Potřeboval jsem bezpodmínečně dobrou kanoi nebo člun. Na vodách kolem Tampica jsem však nenašel jediný, který by odpovídal mým představám. Měly dlouhé, úzké a ladné tvary, líbily se mi. Daly se dobře ovládat v mělkých zátočinách, pro divoké vody však byly těžké a nemotorné. Prohlédl jsem jich nejméně sto, ale žádný se mi nezamlouval. Kolik dravých proudů jsem už sjížděl! A proto jsem dobře věděl, po čem pátrám a co najít musím.
Když jsem se rozhodl, že si raději dám vhodný člun postavit, přivedla mi náhoda do cesty mladého Američana. Pro svůj vzhled i sebejisté chování se ten štíhlý chlapec zdál mnohem starší. Jmenoval se George Allen, pracoval už několik let v kanceláři železniční společnosti a právě mu začínala dovolená. Dali jsme se do řeči, já mu vylíčil, jaký člun hledám, a on mě ujistil, že právě o takovém ví. Vedl mě k průplavu úzkými uličkami, které lemovaly obílené kamenné domy se střechami z hnědých tašek a se železnými mřížemi v oknech. Vstoupili jsme do ohrady, kde se supové, kozy a vepři tahali o jakousi mršinu. U přístaviště ukázal Allen na dlouhý, lehký člun s plochým dnem. Nasedl jsem, odstrčil člun od břehu a vesloval průplavem, abych vyzkoušel, jak se otáčí a couvá. Přímo jsem si hvízdal nadšením. Majitel mě ani

nemusel přesvědčovat o přednostech svého plavidla, bez váhání jsem je pronajal za jedno peso denně.
Mladého Allena má plavba po Santa Rose velmi zaujala.
Poslyšte... Což kdybyste mě tak vzal s sebou?" zeptal se nenadále. Jeho oči se na mě dívaly s nadějí, a přitom tak vesele, že jsem okamžitě přikývl. Nakoupili jsme pokrývky, kus plachtoviny, nádobí a zásoby potravin na tři neděle a šli jsme se poohlédnout po nějakém veslaři. Každý mozo - mexický nádeník - byl pln ochoty. Jakmile jsme je však seznámili se svým plánem, začali bědovat. - Tam mě nikdo nedostane, jsou tam tygři! Za nic na světě, bojím se jabalí! A já aligátorů! - volal jeden přes druhého. Jako všichni domorodci měli prostě i oni strach z velkých skvrnitých jaguárů a z divokých prasat - jabalí, žijících v džungli.
Konečně jsme objevili mládence, kterému říkali Pepe. Zdálo se, že se nijak zvlášť po práci neshání, přestože na první pohled žil nuzně. George Allen mou domněnku potvrdil. Pepe sice patřil k nejlepším veslařům v okolí, propadl prý však caně, silné kořalce, které tu holdovala většina domorodců. Byl bos, na sobě měl bavlněnou košili a roztrhané kalhoty, na hlavě staré sombrero. Všiml jsem si jeho svalnaté šíje, mohutných ramen a paží, dokonale vypracovaných dlouholetým veslováním. Jeho pobledlý obličej, kalný pohled a roztržité chování však ve mně probouzely pochybnosti, zda je Pepe vůbec schopen obstát na tak náročné plavbě, která nás čeká. Kdo však může odhadnout, co vězí v lidském nitru! V sklíčené tváři toho člověka se zrcadlilo tolik beznaděje, že jsem přímo cítil touhu podat mu pomocnou ruku. Popleskal jsem ho po rameni a zeptal se, chce-li si po tři týdny vydělávat tři pesa denně. Byl to trojnásobek běžné mzdy nádeníka, a Pepe div nespadl ze zábradlí, na němž seděl. Překotně začal kývat hlavou a s rozzářenou tváří mával pažemi:
Si, seňor, si!"
Můj šestý smysl, který mi nejednou pomohl při výběru společníků na mých dobrodružných výpravách, mi napovídal, že se ani tentokrát nezmýlím. Dal jsem Pepemu nějaké peníze, aby si koupil šaty a boty, a domluvil jsem se s ním, že zítra za mnou přijde do hotelu.
Řekl bych," prorokoval George Allen, že milý Pepe ještě dnes propije ty peníze v kořalce, a vy ho budete zítra marně vyhlížet."
Známí Američané v Tampicu smýšleli o naší výpravě s pořádnou dávkou pochybností. Zprvu ani nechtěli uvěřit, pak se divili a upřímně mě od mé cesty zrazovali. Předháněli se v líčení hrůz, které na nás v džungli čekají - klíšťata, aligátoři, hadi, tygři a jaguáři, jabalí, zimnice, močály, bažiny, písčité mělčiny a nezkrotné proudy.
Je to bláznivý nápad!" vedl svou můj bodrý hoteliér. Do čeho se to ženete? Vždyť ani neznáte cíl své cesty! Tady máte loviště na dosah, řeka je plná tarponů, v lagunách hnízdí milióny divokých kachen a husí, všechno na dosah! Jestli chcete ulovit tygra nebo jabalí, zajeďte si někam na ranč, kde mají smečky loveckých psů, s nimi se nemusíte bát ničeho! Riskujete svůj život, a navíc - ti vaši společníci! Jeden sotva odrostl krátkým kalhotám, druhý je ochmelka, ten nemá všech pět pohromadě! Uteče vám, až ho budete nejvíc potřebovat! Pusťte ten nápad z hlavy!"
Čím naléhavěji mě zrazovali, tím víc jsem se těšil na Santa Rosu. Ani Allenovo černé proroctví se nenaplnilo. Příští den se v hotelu objevil Pepe a vypadal neobyčejně spořádaně: hladce oholen, nové sombrero, bílá bavlněná košile, červený opasek, modré kalhoty. Nesl si raneček, pár bot a dlouhou mačetu. Přistoupil k nám s náramnou důstojností, která neunikla ani mně, ani poblíž stojícím mozům. Byl naprosto střízlivý, a tak jsem mu s důvěrou svěřil několik pochůzek, a požádal ho, aby sbalil naše věci a odvezl je odpoledne na nádraží. Vlak odjížděl v pět hodin. Dorazili jsme s Allenem k nádraží v době, kdy se mozové vracívali z lovu tarponů. Nástupiště bylo plné nádražních nosičů. Vyhledali jsme mezi nimi Pepeho, hlídal tam naše zavazadla. Jeho druzi měli o něm doposud - ať právem, či neprávem - nevalné mínění, zvykli si přehlížet ho. Ale dnes? Pepe zařídil odeslání člunu a teď tu opatruje drahé zbraně, nejlepší rybářské náčiní, hromadu zavazadel, zásoby potravin. Pepe střeží majetek, který v očích prostých Mexičanů představuje celé jmění. Mozové procházejí kolen něho a nemohou ho nevidět. Je to slavný okamžik v jeho životě. Jak málo někdy stačí člověku, aby se v něm rozsvítila naděje a začala klíčit sebeúcta! Pepe najednou překypuje životními silami a tváří se tak blaženě, že se musím přemáhat, abych se nesmál. Běda každému povaleči, běda zlodějíčkovi, který by se třeba jen malíčkem dotkl našich věcí!
Z Tampica jsme vyjeli opravdu přesně v pět a do Vallesu dorazili kolem desáté. V malé stanici, postavené z kamenů, rozprávěly živě hloučky domorodců s ohromnými sombrery na hlavách. Když jsme sháněli nocleh, poznali jsme, že je cizinec v osadě velkou vzácností. Snad bychom museli přenocovat na nástupišti, kdyby Pepe nenašel nedaleko nádraží rozlehlý a zchátralý dům. Děrami v doškové střeše se dral dovnitř měsíční svit a ráno zas slunce. Po snídani jsme se vydali do Vallesu. Osadu tvořila široká cesta, po každé straně řady dřevěných nebo kamenných domů a pár chalup z kůlů, se střechami z palmového listí. Kolem byla roztroušena obdělaná políčka, a za nimi začínala neproniknutelná džungle.
Pepe se hned začal domorodců vyptávat, a tak jsme se zakrátko dozvěděli, že několik kilometrů za Vallesem jsou peřeje, které nikoho nepustí dál. O horním toku a o jabalí toho navykládali tolik, že Georgovi málem vstávaly vlasy hrůzou, a Pepemu se z tváří vytratila všechna barva. Nebudu zapírat, i ve mně se zachvěl pořádný strach.
Později se ukázalo, že největším problémem bude doprava člunu a zavazadel k řece. Za prvé se zdálo nemožné sehnat ve Vallesu jediný povoz, a za druhé nevedla k řece žádná cesta. Opět nás zachránil Pepe. Odkudsi přivedl domorodce, který byl ochoten dopravit všechna zavazadla i člun k řece. Vlastnil podivné vozidlo na vysokých kolech, k němuž byly připraženy tři malé, ospalé muly. Jedno peso za dopravu se mu zdálo přijatelné. Na nádraží ho však obklopili sousedé, a on nám přišel oznámit, že bohužel v cestě pokračovat nebude. Marně jsme ho přemlouvali. Zatvrzele vrtěl hlavou, důvody svého náhlého rozhodnutí nám odmítl sdělit. Bylo mi však hned jasné, oč se jedná, a nabídl jsem mu pět pesos. Ta částka ho podle mého názoru mohla ohromit, tolik peněz si určitě nevydělal ani za pět měsíců. On však odolal. Uvědomoval si, že je v celé osadě jediný, kdo nám může věci odvézt, a nechtěl zbůhdarma promrhat štěstí, které se na něj nečekaně usmálo.
Deset pesos!"

Spokojeně přikývl. Naložili jsme člun na vozík, pevně ho přivázali a naskládali na něj všechna zavazadla. Malé muly táhly těžký náklad s překvapující lehkostí. Než jsme vstoupili do džungle, ohlédl jsem se k nádraží. Stál tam shluk pestře oděných domorodců, sledovali nás a rozčileně pokřikovali.
Náš průvodce klidně zajel na úzkou stezku, a ta se za námi ihned zavřela. Další cestu jsme si museli klestit rukama. Kolem nás se splétaly koruny stromů, ve větvích poletovali nádherně zbarvení ptáci. Asi po hodině jsme došli na mýtinu, kde stálo několik chatrčí z palmového listí. Zaslechl jsem zvuk jakéhosi stroje, a pak se mezi stromy objevila trať. Domyslil jsem si, že jsme u pumpy pod železniční stanicí, k mostu už nemohlo být daleko. Vlastník podivného vozidla sehnal u pumpy šest mužů, vzali člun na ramena a nesli jej po trati. Tam uvedli v údiv dva Mexičany, kteří bezesporu viděli člun poprvé ve svém životě. Byl jsem si jist, že se na Santa Rosu ještě nikdo s člunem nevypravil - a blažilo mě to.
Zastavili jsme se až na zarostlém břehu pod mohutnými cypřiši. Větvemi probleskovala hladina Santa Rosy. Houští zašustilo, ptáci poplašeně vzlétali pod oblaka. U mých nohou se třpytila má řeka, o níž jsem léta snil. Muži spustili člun na její hladinu a vraceli se pro zavazadla. A já zatím vzpomínal na ten dávný den, kdy jsem uviděl Santa Rosu poprvé. Nad hlavou mi prolétla velká, černá kachna s bílou kresbou na křídlech. I takového ptáka jsem tu tenkrát zahlédl. Nezapomněl jsem na ten okamžik ani po tolika letech.
Bylo krátce po poledni, ale zdálo se, že slunce každou chvíli zapadne za vysoké, modravé vrcholky hor. Pepe zmizel v kravinách se svou dlouhou mačetou, aby nasekal dříví na oheň. Já s Georgem jsme natáhli provaz mezi dva stromy a přehodili přes něj kus plachtoviny, jejíž okraje jsme připevnili kolíky k zemi. Stan jsme totiž v Tampicu nesehnali, vzali jsme tedy zavděk stanem vyrobeným po domácku.
Když se Pepe vrátil do tábora, shrbený pod nákladem dříví, vzlétlo ze zátoky hejno narudlých kachen a sneslo se u protějšího břehu. George ihned vytáhl z hromady zavazadel pušku, nabil ji a zamířil. Jednu kachnu postřelil, ostatní uletěly. Pepe skočil do člunu, aby je pronásledoval. George běžel po břehu a nešetřil střelivem. Kachny letěly nad řekou a ztratily se mi z očí až v jejím záhybu. Pepe a Allen se po čase vrátili sice s jedinou kachnou, ale s takovou, jakou jsem nikdy předtím neviděl. Pepe spadl do vody, George byl zmáčený po kolena. Oba však zářili spokojeností a já měl dobrý pocit, že jsem při volbě svých druhů nechybil.
Po třetí hodině dosáhlo vedro vrcholu. Všude vládlo ospalé ticho, odpolední siestě se oddával i hmyz. Po obloze nepřeletí jediný pták. Slyšel jsem jen tklivý zpěv hrdličky, který mě vždycky dojímal svým zvláštním, hlubokým tónem. Čas od času přejel po mostě vlak, čas od času zahrčel motor pumpy, přečerpávající vodu. Na mostě se občas zastavil nějaký domorodec a pozoroval nás s nelíčeným zájmem.
K večeru se zvedl nad řekou prudký vítr. Obával jsem se bouřky, ale Pepe mi vysvětlil, že takový vítr je v této krajině běžný. Opřel se do vrb, pocuchal lišejníky na cypřiších a utichl tak náhle, jako se zvedl. Horko zmizelo s ním.
Začali jsme s přípravou večeře. Trval jsem na tom, že musíme všechnu vodu k pití převářet. Já a Pepe jsme se starali o oheň, George seděl na kameni a pozoroval ptáky. Upekli jsme si ulovenou kachnu a přímo královsky jsme si pochutnali. Na mostě se opět shromáždil hlouček domorodců, nespustili z nás oči.
Náhle se nečekaně setmělo. Ulehli jsme do stanu bez postranních dílů a hned usnuli. V noci jsem několikrát procitl a s neklidným převalováním marně hledal to nejměkčí místo. V polospánku ke mně doléhal nepřetržitý bzukot hmyzu. Za svítání jsem zaslechl divný zvuk, podobal se silnému tokání tetřeva.
Pepe zabručel něco jako faisán reál. Vysvětlil mi, že se takhle ozývá černý pták podobný krocanu. Má prý také zlaté peří a umí běhat rychle jako jelen. Popsal mi toho zvláštního ptáka tak barvitě, že jsem okamžitě zatoužil spatřit ho na vlastní oči. Vyšel jsem ze stanu, ale pták se Už neozval. Zato z druhého břehu zaznělo pronikavě:
Čik - e - lok - i! Čik - e - lok - i!"
Čikeloki," usmíval se na mě Pepe.
A George, barbar jeden, mě poučil:
Domorodci tak nazývají jeden druh bažantů. Tenhle je moc dobrý, zejména dušený."
Čikeloki zatím dozpívali svůj mohutný sborový pozdrav časnému ránu. Vycházející slunce rozehnalo mlhy nad řekou a probudilo další ptáky. Většinu těch hlasů a hlásků jsem neznal, tím víc mě potěšil milý zpěv lindušky, křepelčino počítání a líbezný trylek vlhovce.
Tu ranní pohodu však brzo pokazilo ryčné vřeštění a šelest tisíců křídel.
Papoušci! Vždyť jsou to samí papoušci!" vykřikl jsem ohromeně.
To jsou zatím jen ti s červenými hlavami," utrousil znechuceně George, těšte se ještě na žlutohlavce!"
Nedali na sebe dlouho čekat. Překřikovali se, ječeli, hvízdali, až uši zaléhaly. Dávali nám svým křikem najevo, jak jim tu překážíme. Pepe to vyjádřil výstižně:
Nadávají nám, nadávají...!"
Papoušci vřava dosáhla vrcholu, a pak se náhle všude rozhostilo ticho. K mému údivu skončil i koncert ostatních ptáků. Začínal jim patrně pracovní den. Byl nejvyšší čas, abychom se do práce pustili i my.
Uklidili jsme tábořiště a začali skládat věci do člunu. Nebylo to snadné, nesměly překážet a přitom by měly být vždycky po ruce. Navíc jsme je museli rozložit tak, aby se rovnováha člunu neporušila. Podařilo se nám to, a já byl nadmíru spokojen, když jsem se ještě jednou ujistil, že člun není ani s posádkou přetížený. Dohodli jsme se, že nejdřív vyplujeme na výzkumnou výpravu proti proudu Santa Rosy a že se pokusíme dostat co nejblíže k těm nádherným Micaským vodopádům.
Pepe se chopil vesel. Železná konstrukce mostu zakrátko zmizela v první zátočině. Doufal jsem, že nás čeká plavba ve stínu, ale přepočítal jsem se. Narazili jsme na mělčinu s kamenitými peřejemi, vylezli jsme tedy z člunu a tlačili jej před sebou. S vervou jsme jím rozráželi krátké peřeje tak rychle, jako bychom veslovali ve stojaté vodě. Míjeli jsme ostrůvky zarostlé vrbami, vysoké břehy zvolna odplavované vodou, řečiště plná balvanů. Zastavili jsme se až před skalnatou

zátočinou, odkud se ozýval temný hukot. Strmým svahem se řítil dolů pruh vody, a nám nezbývalo, než přenášet člun po břehu. Dřina to byla pořádná, zato za vodopádem nás čekal dlouhý, klidný úsek řeky. Objal nás chladivý stín, obdivovali jsme rozmanité bílé, šedé a modré kachny, kropenaté volavky, bukače s purpurovým hřbetem a bělostným peřím na prsou. Nebáli se nás, docela pokojně seděli na větvích stromů nízko nad řekou. Všude kolem se vznášeli ptáci. George ustavičně mířil a střílel. Nevadilo mi to, on totiž málokdy něco trefil.
Tajuplná krása džungle a život na březích Santa Rosy mě uchvátily. Své pušky jsem se ani nedotkl. Raději jsem obdivoval jasnou vodu, popínavé rostliny, květy lián, obrovské cebie s šedavými kmeny, porostlé chomáči aloí. Hladina Santa Rosy se třpytila jako drahokam. Z opojení mě vytrhl až Pepe.
Čikeloki, čikeloki!" ukazoval na ptáky s dlouhými ocasy. George dvakrát chvatně vystřelil ze své šestnáctky, která už ledacos pamatovala. Zasáhl tentokrát tři. Byli olivově zelení a navíc - slibovali dobrou večeři, jak poznamenal samozřejmě George.
Pato reál! Pato reál!" upozorňoval zas vzrušeně Pepe.
Nízko nad řekou se vznášelo pár černých ptáků, velikých jako husa. Podle širokých křídel s bílou kresbou jsem v nich poznal právě ty, kteří mi při prvním pohledu na Santa Rosu navždycky utkvěli v paměti.
Pepe poháněl člun téměř neslyšně, mezi stromy poletovali ptáci nevídaně krásní, z listí orchidejí se vynořila úzká, zašpičatělá hadí hlava. Vzal jsem do ruky ručnici, ale vzápětí jsem ji položil zpátky. Ke střílení se ještě naskytne příležitostí víc než dost a mně se nechtělo rušit to velké ticho. Občas jsme zaslechli tlumený dusot běžících zvířat, než jsme však dorazili k napajedlu, zbyl po nich leda obláček prachu. Pepe zavesloval blíž ke břehu. Zahlédli jsme snad třicet mývalů s dlouhými, bíle kroužkovanými ocasy. Jedno z mláďat - nenaučilo se možná ještě ani bát, ani utíkat - jen taktak uniklo snědé ruce, kterou po něm z člunu natáhl Pepe. Spleť kořenů a rostlin na březích nám bránila podívat se alespoň koutkem oka do nitra džungle.
Ten pěkný kus hluboké řeky, kterým jsme zrovna projeli, končil zvonivými peřejemi. Než jsme je zvládli, překvapil nás aligátor, dlouhý nejméně dva a půl metru. Pepe mu zasadil ránu veslem a my se od toho setkání začali chovat nanejvýš ostražitě. K našemu zděšení následovaly po zvonivých peřejích pochopitelně zase peřeje, a po nich ještě peřeje, už jsem je ani nepočítal. Konečně jsme doklopýtali k vodopádu, který se už dlouho ohlašoval mohutným burácením. S vynaložením posledních sil jsme pomocí lana člun vytáhli nahoru, tam nám však beznadějně uzavřela cestu kaskáda vodopádů dalších.
Vystoupil jsem na břeh. Přede mnou se rozevřel kraj palmových hájů a širých rovin. Modravé hory se zdály na dosah. Viděl jsem i Micaské vodopády. Snad by se nám přece jen podařilo dorazit k nim do večera, byla by to však cesta tak vysilující, že jsem raději ten nápad ani nahlas nevyslovil.
Utábořili jsme se na travnaté rovince nad mírně zpěněnou tůní. George a Pepe připravovali večeři, a já zamířil pěšky proti vodě, abych si udělal pár snímků těch pohádkových vodopádů. Přešel jsem mýtinu a dal se pěšinami křovinatým, uschlým lesem. Teprve když jsem narazil na stopy lesního požáru, pochopil jsem, proč v této části džungle nezpívá jediný pták. Kopec, který jsem si už z tábořiště vyhlédl, nebyl tak blízko, jak jsem se domníval. Přesto jsem se vyšplhal vzhůru strmým a kamenitým svahem, div jsem se přitom nezalkl vedrem. Za svou vytrvalost jsem však byl bohatě odměněn. Micaské vodopády se přede mnou třpytily jako řada drahocenných vějířů, spjatých stříbrným pásem. Stál jsem tam, němý a očarovaný tou krásou, a nepohnul se, dokud slunce nezapadlo ve zlatém klínu hor.
V táboře jsem však ze svého omámení rychle vystřízlivěl. Pepe si prohlédl drobné černé skvrnky, jimiž byla má košile doslova poseta, a s potutelným úsměvem poznamenal:
Pinilius!"
Uhm, klíšťata," porozuměl jsem. Bylo je vidět jenom docela zblízka. Setřást se nedala, sbíral jsem pracně jedno po druhém. Překvapilo mě, jak se George i Pepe mým počínáním baví.
Nechci vám kazit radost," řekl jsem jim klidně, ale mně klíšťata vůbec nevadí."
Pepe cosi pochybovačně zabručel a George mi vyhrožoval:
To si povíme, až si tě najdou garrapaty!"
Pečlivě jsem prozkoumal celé okolí, byly jich tu milióny. Několik těch garrapat, velkých asi jako nehet u malíčku, navštívilo i mě, ale žádné se ještě nezakouslo. Pepe i George neměli takové štěstí jako já, jak bylo patrno z jejich častých výkřiků. Než nanosili a nasekali dříví, byli tou protivnou havětí doslova prolezlí. Posadili se a chovali se dost podivně. Kouřili a bránili se těm potvorám žárem z cigarety. Zarazilo mě, že klíšťata pálili přímo na své kůži.
Co to, ksakru, děláte?"
Vidíš přece, pálíme klíšťata!" utrhl se na mě George.
Brzo jsem pochopil. Klíšťata byla pevně přisáta na jejich kůži. Když přidrželi žhavý konec cigarety asi čtvrt palce nad nimi, zapraskalo to - a bylo po klíštěti.
Tak se mi zdá, hoši," smál jsem se jim, než zlikvidujete jedno, zakousne se do vás nejmíň šest dalších!"
On tě smích přejde," potřásl George chmurně hlavou, za pár dní budeš pálit klíšťata s námi!"
Ta představa se mi zrovna nezamlouvala. Když jsem si všiml, jak se tráva pod naším přístřeškem tím hmyzem hemží, začal jsem přemýšlet, co podniknout. Pod blízkou palmou ležela spousta spadaných listů, suchých jako troud. Zapálil jsem je a vláčel po trávě. Planuly žárem pochodní. Zakrátko nebylo kolem našeho tábora ani jediné klíště, tedy ani pinilius, ani garrapata.
A my se u ohně a při dobrém jídle cítili přímo báječně. Pod námi zpěněná tůň, nad ní zpívající vodopády, na obzoru modravé hory. Sotva se setmělo, zachumlali jsem se do pokrývek a rázem usnuli.
Kolem půlnoci mě vyburcoval ze sladkého spánku pronikavý výkřik. Měsíc svítil jasně, bylo vidět jako za bílého dne. Vyskočil jsem a s revolverem běžel ven, kde povykoval Pepe. Mlátil kolem sebe rukama a s vytřeštěnýma očima hleděl na zem.

Podívejte, podívejte, vidíte?" Na zemi se vlnil zástup černých mravenců. Měl namířeno přímo k našemu stanu. Pepe ležel v cestě, a tak mravenci pochodovali přes něj. Jakmile se pohnul, kousli ho. Šik mravenců byl asi stopu široký a černý jako uhel. Postupoval ukázněně a poměrně rychle. Přesto trvalo skoro hodinu, než naším stanem prošli.
Já to věděl," zíval George, který se snad ani pořádně neprobudil. Pěkně nám to začíná!"
/2/ Po proudu ztracené řeky

Georgův zápas s obří rybou Za námi vodopády, před námi peřeje Pepe s mačetou honí iguanu

Když jsme se probudili, slunce už pěkně připalovalo. Nad horským hřebenem se rozplývala smetanově žlutá mlha a všude kolem nás vyváděli papoušci.
Připravoval jsem člun na cestu. George odběhl kousek výš proti proudu, kde včera večer naličil na tarpony nejméně půl libry kachního masa. Najednou slyším Pepeho křik a mocné šplouchání. Otočím se a vidím George, jak vší silou svírá udici. Rozvířená voda kolem vlasce prozrazovala, že se chytla pořádná ryba. A ta pořádná ryba táhla našeho milého George do vody.
Povol vlasec, Georgi!" řvu na něj.
Ale on mě vůbec nevnímal. Místo aby povolil vlasec, volal na pomoc Pepeho. Než ten k němu doběhl, stál už George po kolena ve vodě. Oba táhli a táhli - vtom voda mocně zavířila, vlasec povolil, ryba ho sama přetrhla. Prohlížel jsem potom tu udici, a ke svému úžasu jsem zjistil, že je úplně ohnutá. Ani Pepe neměl zdání, jaká ryba zdejších vod by mohla mít takovou sílu.
Ta udice je na tarpony! Chytil jsem na ni nejednoho klacka," opakoval kolem dokola George, a žádný, říkám vám, žádný nedokázal udici zničit!"
Georgi," uklidňoval jsem ho, rád bych tu zůstal, aby sis to s ní ještě jednou rozdal, ale musíme už vyrazit. Kdoví, co nás ještě dneska čeká!"
Když jsme nasedli do člunu, dalo mi dost práce vysvětlit Pepemu, že v tak silném proudu chci řídit člun sám. S lítostí jsem se ještě chvíli díval proti proudu řeky a loučil se tak s Micaskými vodopády. Pak jsme se s důvěrou a s velkými nadějemi odevzdali Santa Rose a nechali se unášet do neznáma. Pod větvemi cypřišů, ověnčenými stříbrošedými lišejníky, jsme si připadali jako v pohádce.
U peřejí, které nám Santa Rosa nabídla ze svých bohatých zásob, se chystali Pepe a George z člunu vysednout a přebrodit se, jako jsme to dělávali při plavbě proti proudu. Skoro mi nevěřili, že těmito peřejemi dokážu proplout bez obtíží, neboť nepatří zrovna k těm, které by mi mohly nahnat strach. Dvěma záběry vesel jsem člun otočil zádí po proudu. Na první vlny jsme narazili tak prudce, až voda vysoko vystříkla a pěkně oba mládence skropila. Pepe celý ten sjezd silně prožíval, rozčileně mával rukama a křičel. Ani odvážný George se netvářil zrovna hrdinsky. Já však měl, ostatně jako vždy, z plavby peřejemi ohromný požitek. Už z dálky jsem si vyhlédl místo, kudy bych mohl projet. V cestě nám ležely balvany, kolem nichž se zběsile točila voda, nepochyboval jsem však ani na chvíli, že proplujeme hladce. George a Pepe se naproti tomu lekali každého střetnutí, a taky se podle toho tvářili. Konečně - i já se přiznávám, že jsem se asi dvakrát pořádně zapotil, když jsem se vyhýbal potopeným stromům, přes které se voda hrnula jako ďáblem posedlá.
Na konci peřejí nás čekaly krátké, přímo rozdivočelé vlny. Člun se přes ně hnal s poskakováním, voda se rozstřílela do všech stran. Přesto namočila jen plachtovinu, přehozenou přes opěradlo zadní sedačky. Pepe mě přímo vyznamenal svou nadšenou pochvalou, byl prý by ze mne grande mozo! A George? George Allen prohlásil, že sjíždět peřeje dokáže jen pravý muž.
Několik menších peřejí jsme hravě zvládli, a zastavili se až na začátku úzké soutěsky, která nám dala pěkně zabrat už při cestě proti proudu. Shora vypadala jako ideální terén pro kanoisty. Lákala mě, ale pak jsem se rozpomenul na vlny čtyři stopy vysoké, které čekají na důvěřivce až na samém konci. Rozum mi radil, abych hned na začátku cesty nehazardoval a raději šetřil síly. Brodili jsme se tedy a člun táhli lanem.
Do půlky peřejí to bylo dobré. Na jejich nejužším miste, v nejostřejším záhybu, jsem naznačil Pepemu, že má lano trochu povolit. On mi však dobře nerozuměl a udělal pravý opak. Člun se natočil, div že mě nepřimáčkl ke břehu, a proud zlověstně zaútočil na záď. Znovu jsem křikl na Pepeho, ten však ve zmatku přitahoval víc a víc. Ke všemu ještě George pustil lano a popadl ručnici.
Srnci, srnci!" jásal. Nabil pušku a vystřelil dolů po řece, kde stálo na skalisku několik srnců. Kulky zahvízdly, zaryly se do stromů, srnci zmizeli. Mne zatím tlačil člun víc a víc ke břehu a začala se do něj hrnout voda.
Povol lano, Pepe, povol! Proboha, Georgi, řekni mu to španělsky!"
George něco vykřikl, a Pepe pustil lano do řeky. Nic lepšího nemohl udělat.
Chyťte příď, pozor, ať se člun nestočí po proudu," snažil jsem se zachránit, co se dá.
Příď se však po proudu stočila dřív, než se k ní George dostal - a já byl bezmocný. Člun mě tiskl tak, že jsem se nemohl ani pohnout. Křičel jsem znovu na Pepeho, aby chytil lano. Ten se okamžitě vrhl do proudu, uchopil lano, klopýtl a spadl do vody. Člun se otočil a vytrhl se mi z rukou. Vylezl jsem na břeh a stíhal jsem ho. S rostoucí rychlostí projel zatáčkou a řítil se dolů.
Pepeho nebylo vidět.
Co když se topí...," ozval se úzkostlivý Georgův hlas. Málem jsem se začal bát, ale vtom se Pepe objevil nad hladinou. Proud s ním bezohledně smýkal, on však pevně svíral lano ve své silné ruce. Na záchranu člunu bylo pozdě. Obeplul skalní výběžek a blízko břehu se potopil. Nad vodou vyčníval jen kufřík s fotoaparátem a s filmy. Společnými silami

jsme vytáhli člun na břeh.
Měli jsme štěstí, chlapci," oddechl jsem si, když jsem se podíval do člunu, mohli jsme přijít o všechno, ale - jak se zdá - neztratilo se vůbec nic!"
Tak náramné štěstí to zase nebylo," vrčel George. Otevřel svůj kufřík a odevzdaně vysypal na zem mokré oblečení. Při pohledu na promáčenou zásobu cigaret zaúpěl.
Přesto se k nám chovala Santa Rosa milosrdně. Z člunu se opravdu neztratilo vůbec nic. Plechovky, v nichž jsme měli uloženy cennější věci, nepropustily ani kapku vody. I střelivo zůstalo suché.
Jen moje automatická winchestrovka a Parkerova hamerleska se pořádně napily. Rozebral jsem je a jednotlivé součástky usušil na slunci. Pepe rozkládal kolem dokola všechno ostatní a vylil vodu ze člunu. Slunce přežehlilo naše svršky svým mocným žárem a my už za hodinu mohli pokračovat v cestě, jako by se nic nestalo. Na klidné vodě mě u vesel vystřídal Pepe. Pluli jsme pod klenbou, utkanou z převislých bambusů a kvetoucích lián. Tentokrát jsem si však neužíval toho krásného, velkého ticha jako včera. Džunglí třeskaly výstřely z Georgovy ručnice, vodní ptactvo poplašeně a nelibozvučně křičelo. Měl jsem sice po ruce obě své ručnice, a navíc i nabitou kulovnici, nechal jsem je však na pokoji. K blažené spokojenosti mi stačilo fotografovat a pozorovat život mezi bambusovníky.
Santa Rosa a džungle na jejích březích nabízely rozmanitou podívanou, tolik zvuků, tolik barev! Ani jsem se nenadal - a konejšivá plavba v klidné vodě končila. Hrozivé hučení dávalo výstrahu, byl čas vystřídat Pepeho u vesel. Sjeli jsme pár krátkých peřejí a dorazili ke kamenitým splavům. Vody v nich bylo pomalu, skoro jsem se bál, abychom neuvízli na nějakém balvanu. Raději jsme proto z člunu vysedli a vedli ho vodou. Užuž jsme chtěli zas nasednout, když jsem spatřil na břehu nějaké zvíře. Vyhřívalo se na kládě a vypadalo jako aligátor.
Iguana! Iguana!" radoval se Pepe a ohlížel se po mačetě.
Šlo o druh ještěrky, byla několik stop dlouhá, měla modročerný hřbet a tupou, zakulacenou hlavu.
Nestřílejte, chytím ji!" šeptal vzrušeně Pepe a brodil se opatrně ke břehu. Zvíře pojednou zvedlo hlavu, sesmeklo se z klády a prchalo. A Pepe s mačetou za ním. Ačkoli iguana vyhlížela nemotorně, dokázala přinutit krátké nožky k rychlému běhu. Pepe ji takřka dohonil, usekl jí kus ocasu a zvíře zvýšilo tempo. Oba se nám ztratili z očí, Pepe však zakrátko ten nerovný boj vzdal a vrátil se. Sotva dechu popadal, byl samé klíště, a navíc ho mrzelo, že nedokázal ulovit ještěrku, která prý báječně chutná.
Zanedlouho jsme podpluli náš starý známý železniční most - a za nim nás vítala pravá divoká džungle. Santa Rosa se rozšířila a plynula rychle po hladkém kamení. V širokých trhlinách jejího dna se ukrývaly ryby. Propluli jsme zákrutou mezi kopci, když nás začal unášet dravý proud. Voda tu byla mělká, hladina se mírně čeřila. Občas jsme uvízli na skalnatém dně, museli jsme slézt do vody a člun odstrkovat. Když jsme asi po desáté vysedali, napadlo mě, že bychom měli šetřit silami. Sedl jsem si na příď a spustil nohy do vody. Úzké průjezdy neustále měnily svůj směr a bylo třeba člun do nich navádět. Zvládl jsem to pouhým kopnutím. Často ponořil svou snědou nohu do vody i Pepe, a mocným kopnutím odrazil od skalnatého dna svůj konec člunu. Uvědomil jsem si, že jsme právě objevili nový, alespoň mně dosud neznámý způsob plavby po proudu. Rybami se tu Santa Rosa jen hemžila, často proplouvaly těsně kolem našich nohou.
Dlouhý úsek řeky, který se nám zdál zpočátku zábavný, nás začal ubíjet svou jednotvárností. Trýznil nás nesnesitelný sluneční žár, neustále jsme se oplachovali, voda se z nás okamžitě vypařovala a v obláčcích stoupala vzhůru. Sužovala nás ukrutná žízeň. Pepe si nabral vodu z řeky do dlaní, a George, jenž sebekázní zrovna nepřekypoval, by byl učinil totéž, kdybych ho však nezadržel. Nakonec jsme vymačkali do pohárku šťávu z citronů, rozředili ji zbytkem převařené vody a vypili s rozkoší všechno do poslední kapky. Upřímně jsme se těšili na chladivý stín džungle.
Srnec, podívejte, srnec ...," ukazoval ke břehu Pepe.
Stál tam, krásný a statný, náhle se však vylekal, uskočil až do vody, a pak se dal na útěk vzhůru roklí mezi skalami. Odjistil jsem winchestrovku. Byl přes dvě stě metrů daleko, já však po něm přesto vystřelil, aniž jsem zalícil. Dostřel jsem odhadl dobře, nepatrný kousek od prchajícího zvířete se zvedl prach. Stiskl jsem spoušť po druhé, po třetí. Mířil jsem těsně před něj. Padl, začal se kutálet a s temným žuchnutím se zhroutil na skálu. Sjeli jsme níž a přitáhli člun ke břehu. Pepe nadšením povykoval, jaký jsem složil kapitální kus, mně se však, abych mluvil pravdu, tak kapitální nezdál. Kulka mu prolétla krkem a plecí, jedinou kostičku neměl zlomenou. Odřízli jsme kýtu, která byla pádem nejméně poškozená, naložili ji do člunu a pokračovali v plavbě. Nad zbytky srnce už kroužili supové. Bůhví, kde se tu vzali, rozhodně se neslétli z okolí řeky. Snesli se zčistajasna z modré oblohy.
Za další zátočinou nás čekala vítaná změna. Skaliska byla stále nižší a nižší, a za nimi bujela džungle. Poskytovala velkou úlevu našim unaveným očím. Začal se zvedat večerní větřík. Vystoupili jsme a postavili na břehu tábor.
/3/ Boj s peřejemi

Tváří tvář tygří šelmě Santa Rosa ohlašuje nebezpečí Když džungle spí Proroctví George Allena

Podařilo se nám naštěstí vyhledat travnaté místo, kde se soustředilo poměrně málo klíšťat. Ten večer jsem si však přiznal, ač velmi, velmi nerad, že mi tenhle drzý hmyz nahání čím dál větší hrůzu. Pepe se vydal na stráň pro dříví, slyšeli jsme rány jeho mačety. A najednou se všude rozhostilo ticho, jež vzápětí prořízl výkřik. Ihned jsme se rozběhli s puškami za Pepem. Prodírali jsme se houštinou a volali na něj. Pepe řval, jako by ho na nože brali. Do džungle prchala šedá, temně pruhovaná zvířata.
Tygři!" ječel už i George.
Naznačil jsem jim, aby ztichli. Plížil jsem se ostražitě kupředu, oni za mnou. Brzo jsme narazili na vyšlapané cestičky.

Sledovali jsme jednu z nich a snažili se přitom nepůsobit ten nejmenší hluk. Začínalo se lehce stmívat, nebylo by dobré zacházet do džungle příliš daleko. Zastavili jsme se a naslouchali. Kus od nás zapraskaly suché větvičky. Tygra jsme však už nezahlédli, a vydali se proto zpátky do tábora. Za chvíli nás zarazil zvuk plíživých kroků. Žasl jsem nad odvahou té šelmy, musela nás slyšet, a přece se neskryla, jenom se přikrčila na stezce sotva deset metrů od nás. Vystřelil jsem. Její tělo sebou křečovitě trhlo, napjalo se a zůstalo nehybně ležet. Chvíli jsme čekali, ale tygr se už nepohnul. Byl podstatně větší než ti, které jsem doposud viděl. Jeho žlutošedá, místy až bělavá srst byla tmavě pruhovaná a skvrnitá. Pepe měl co dělat, aby ho unesl.
George se ke mně obrátil:
Podle toho, co říká Pepe, by tu měly žít ještě dva nebo tři druhy šelem. Bezpochyby na ně taky narazíme. Pěkný pár takových kožíšků není k zahození!"
Do tábora jsme se vrátili skoro za tmy. Večeřen jsme sice poněkud připálili, ale chutnala nám. Byli jsme vyhladovělí, uondaní, ale s tímto dnem nadmíru spokojení. Seděli jsme kolem ohně, vykládali, poslouchali třepetání křídel vodních ptáků a nepřetržité bzučení hmyzu v džungli.
Pepe stáhl šelmu s neobyčejnou zručností, já pak kožešinu napjal na rám z větví a nasolil ji. Obával jsem se, že nebude zrovna snadné ji ve zdejším horkém podnebí uchovat. Potom jsme se uložili k spánku a ke štěstí nám stačilo, že nás chladí lehký vánek a že nás neobtěžují moskyti.
Probudil jsem se krátce po východu slunce. Pepe i George spali tak tvrdě, že jsem neměl to srdce budit je. Všude kolem koncertovali ptáci, papouškové nás tentokrát svou návštěvou nepoctili. Když jsem se myl, uviděl jsem na druhém břehu řeky stádo srnců, kteří se přišli k mělčině napít. Běžel jsem pro pušku, ale omylem jsem sebral Georgovu dvaatřicítku. Mířil jsem přesně, kulka však dopadla asi čtyři metry před vůdce stáda. Srnci se ztratili v hustém vrboví.
Pepe vyskočil ze svého lože rovnýma nohama, z pokrývek se vykulil i rozespalý George. Požádal jsem je, aby připravili snídani, a sám jsem se vydal nahoru do stráně.
Chtěl jsem trochu prozkoumat nejbližší okolí a rozhlédnout se po kraji. Nahoru bych se byl dostal hravě, nebýt trávy, křoví, stromů a uschlých větví, obalených klíšťaty, jichž jsem se bál dotknout. Od poloviny však byla stráň úplně holá a na její vrcholek jsem vystoupil bez obtíží.
Nejvíc mě zajímal jih. Mlha se zvedla a já měl rozhled do daleka, do široka. Ten divoký kraj vypadal úplně jinak, než jak jsem si jej představoval. Viděl jsem našedlou, rozlehlou džungli. Podél břehu Santa Rosy se táhl zelený pruh cypřišů, palem a bambusovníků. Asi deset mil odtud se zvedal v zamlženém horizontu horský hřbet. Santa Rosa se ztrácela v tmavé, bohaté zeleni, ale jinak, kam jenom oko dohlédlo, všude šedozelená tropická divočina. Zdálo se mi, že v dálce hučí vodopád, ale nebyl jsem si tím tak docela jist. Do tábořiště jsem se vracel s pocitem, že nás čeká nesnadná a namáhavá cesta. Tušil jsem nebezpečí, které nás na ní může potkat, ta předtucha však měla pro mne vzrušující půvab.
Při další plavbě zasedl k veslům Pepe. George, plný energie, netrpělivě vyhlížel cíl, na němž by si vyzkoušel svůj střelecký um. Poklidná řeka nás vnesla do stinného koryta. Bylo tak úzké, že se větve rozložitých cypřišů z obou břehů dotýkaly a splétaly. Žilo tu neobyčejné množství ptáků, od kropenatých jeřábů, vysokých přes půldruhého metru, až po malinké, žluté ptáčky, které bylo sotva vidět. George propadl své vášni a pálil jednu ránu za druhou. Ulovil několik čikeloki a dvě kachny. Ze stromu na strom přeskakovaly krotké, černé veverky. Ostatně žádné ze zvířat, která jsme v tomto stinném zákoutí potkali, nedávalo najevo strach. Bylo nám jasné, že se ještě nikdy nesetkala se střelnou zbraní.
Náhle k nám zanesl mírný větřík, který vál proti proudu, temný hukot valících se vod. Sevřela mě skutečná bázeň. Dobře jsem věděl, co hukot ohlašuje, byl mi náramně povědomý. Dobrý kanoista pozná sluchem už napřed, jaké peřeje ho čekají. Ten pochmurný hukot, spíš dunění, rázem zaplašil pohodu, kterou v mé duši probudili krásní ptáci pod klenbou cedrů.
Nezdá se ti, že má ta řeka najednou nějaký divný zvuk?" zpozorněl George.
Nezdá, Georgi," povzdechl jsem si, nezdá se mi to, bohužel!"
Ukládal jsem pušky do pouzder, Pepe bezstarostně vesloval, George pokrčil rameny a pokračoval ve střelbě. Ani jeden z nich si ještě neuvědomoval nebezpečí, na něž varovný hlas řeky upozorňoval. Pluli jsme však divočinou a z divočiny vede jediná cesta - cesta vpřed. Věděl jsem, že další úsek řeky sjedeme jen při obzvláštní opatrnosti a zručnosti v ovládání člunu. Současně jsem si však byl plně vědom toho, že přehnaná opatrnost někdy škodí víc než špetka lehkomyslnosti. Ideální rozpoložení kanoisty představuje odvaha a přesný odhad, která cesta peřejemi je ta pravá.
Klidná hladina řeky se začala čeřit. Břehy se snižovaly, a díky tomu jsme k nim mohli kdykoli přirazit. Hukot měl dvě tóniny, jednu slabší, takovou dutou, ta zněla zblízka, druhá, mocná a dunivá z dálky.
U prvního skalnatého výběžku jsme vystoupili z člunu a plošinou brzo došli k vodopádu. Nepůsobil nijak mohutně, zdálo se, že přechod by nemusel být obtížný, snad by stačilo přenést jen zásoby a výstroj. Ale pod vodopádem se voda vařila až do bělá, odtud pocházel ten znepokojující hukot.
Oddechli jsme si, když jsme měli přenášení věcí z člunu za sebou. Přechod sice netrval dlouho, ale chůze po rozpukané skále nebyla zrovna nejpříjemnější. Pepe dokonce upadl a rozbil při pádu bednu, taky já jsem se trochu potloukl. Pod vodopádem byl široký stupeň, přes nějž se přelévala voda asi stopu hluboká. Tam jsem opustil George a Pepeho, a vrátil se pro člun. Vyvezl jsem ho na řeku, obrátil ho zádí k vodopádu, opřel se o špici a prudce ho odstrčil. Pepe jej zachytil a vyvezl k plošině, kam jsme nanosili věci.
Vydal jsem se dál po břehu obhlédnout peřeje, které nás čekaly. Vypadaly náročně a napovídaly, že budou vyžadovat nejvyšší opatrnost, chci-li je zdolat bez nehody. Kdybych měl záruku, že si budu moci okamžitě dokoupit zničenou výzbroj a seženu pomoc při opravě lodi, pustil bych se do takových peřejí s náramnou chutí. Přecházel jsem nahoru dolů a zkoumal je víc, než bylo nutné. Nakonec jsem odhodlaně uchopil vesla a obrátil člun zádí po proudu. Ten byl uprostřed řečiště velmi silný, snažil jsem se mu vyhnout, za chvíli mě však přes všechno mé úsilí přemohl. Člun se hnal vpřed a hladce sjížděl k zpěněným vlnám. Nastal kritický okamžik. Hned první velká vlna napadla člun s takovou

dravostí, že nás přímo zaplavila. Řízení se mi vymklo z rukou, každou chvíli jsme narazili na kámen. Člun se často a tvrdošíjně stavěl šikmo proti proudu. Pepe sice rychlým pohybem vesla nejednou zabránil srážce s balvanem, zato mé veslo sjelo několikrát po vodě naprázdno, právě když bylo třeba silného záběru. Občas jsme projeli mezi dvěma balvany, které byly tak blízko u sebe, že jsme museli vesla zdvíhat nad hlavu. V dalším úseku řeka svou rychlost nezmírnila, ale nebezpečná místa s kameny, s peřejemi a s velkými vlnami se už vyskytovala ojediněle, takže jsem vždycky stačil včas člun seřídit.
Břehy Santa Rosy mi splývaly v jednolitý celek, který se hned přibližoval, hned vzdaloval. S úspěchem jsme objeli několik skalních výběžků, které citelně zužovaly říční koryto a tvořily záludné zákruty. Napětím jsme ani nedýchali a mlčky čekali, jaká past je nalíčena za nimi. Kolikrát nás proud hnal přímo proti skalní stěně, Pepemu se však vždycky podařilo odrazit člun veslem. Mnohokrát málem spadl do vody, a proto jsem mu radil, aby při takovém zákroku nevstával. Za jednou dlouhou peřejí, kdy si s naším člunem svévolně pohrával proud, Pepe na mé rady zapomněl a vztyčil se. Přímo v cestě nám stál obrovský balvan. Opřel jsem rychle vesla o vodu a Pepe byl vymrštěn z člunu, doslova katapultován. Snažil jsem se mu pomoci, Pepe se však silnému proudu vzepřel a vylezl na břeh dřív, než jsem se k němu dostal.
Ty nekonečné, hrozivé peřeje byly za námi! George i já jsme nebyli zmáčeni o nic méně než Pepe, který se vykoupal. V člunu stálo na tři palce vody, ale zavazadla uchránila naše plachtovina. Najednou nám to všechno přišlo k smíchu. Byl jsem šťasten. Už jsem se nebál žádných peřejí, nebál jsem se vůbec ničeho, co nás na výpravě ještě může potkat. Zatímco Pepe s Georgem vylévali ze člunu vodu, já odpočíval a přemýšlel o převratné změně, která se udala v mé duši. Dopustil jsem se mnoha chyb, projeli jsme peřeje jen díky nenadálému štěstí. Bez prožitého strachu, bez perné dnny, bez omylů a bez úžasných náhod, bez nebezpečí a neobyčejné přízně osudu bych v sobě nenašel dost odvahy a jistoty, že dovedu výpravu do konce. Právě tohle jsem potřeboval prožít. Pepe i George mi začali slepě důvěřovat. Snad je ani nenapadlo, jak je naše výprava ve skutečnosti nebezpečná a já se rozhodl, že jim nebudu zbytečně ubírat odvahy.
Brzy jsme se vydali na cestu. Nepřekvapilo mě už, když se za příští zátočinou ozval další temný hukot. Nepocítil jsem jako kdykoli předtím prvotní zámrazem, netrýznila mě nejmenší pochybnost, neopouštěla mě ani sebedůvěra. Mezi cypřiši se objevily skalní stěny, na začátku úzkého údolí pak dlouhý, mělký spád. Pepe a George si vzali na starost záď, já příď člunu. Prudká voda nám podrážela nohy a byla stále hlubší. Chlapci nasedli do člunu, já ještě nějakou chvíli držel špici, pak jsem učinil totéž. Po veslech jsem sáhl právě včas, abych silným záběrem srovnal člun před nájezdem do vln. Záď do nich narazila tak zběsile, že jsme byli v okamžiku promočení. Z hukotu, syčení a oslepující vodní tříště jsme vjeli do tišiny se spodními víry.
Nikdy dříve jsem nepoznal tak dlouhé sjezdy v rychlých peřejích jako na Santa Rose. V jednom z nich vehnal proud náš člun mezi dva obrovské kameny. V mžiku jsme sjeli dolů jako blesk, a dostali se do vln, které si s námi pohazovaly jako s papírovou lodičkou. Jejich burácení mě ohlušilo, vodní sprška oslepila. Než jsem se stačil vzpamatovat, unášely nás docela drobné, poskakující vlnky k dalšímu poklidného úseku řeky.
Podobným způsobem jsme překonali řadu peřejí, které se střídaly s mírnými vodami. Poddávat se však pohodě a klidu mezi jednotlivými sjezdy, na to nám nezbyl čas. V zelenavých vodách, kde balvany rozčesávaly peřeje, jsme měli plné ruce práce. Nejednou jsem si uvědomil, že jsem peřeje přestal počítat. Naposled mi utkvěla v paměti devítka - a my byli od těch devátých už pěkně daleko. Dojížděli jsme ke skalisku. Rozdělovalo řeku na dvě ramena, a my uvažovali, kterým z nich se dát.
To skalisko pravděpodobně tvořilo ostrov. Přirazili jsme k němu. Bylo porostlé palmami, a slunce se do vyprahlé skály opíralo takovou silou, že jsme podobné vedro nezažili ani v džungli. I palmy tu žloutly a usychaly. Rozhlíželi jsme se po té vyprahlé divočině, která nejevila známky života, a sestupovali po kamenitém svahu.
Prohlédli jsme si nejdříve pravé rameno. Mezi ostrými kameny vířily zpěněné peřeje. Za nimi jsme po dlouhé době našli stojaté vody. Kdesi před námi vyletělo hejno divokých husí a vydalo se po proudu. Vrátili jsme se a sledovali rameno levé. Řečiště se lehce svažovalo. To bylo pro nás rozhodující, i kdybychom nebrali v úvahu, že je v něm víc vody. Kam jsme dohlédli, všude se valil široký proud, klouzající po nízkých stupních. Voda z nich padala obloukem, kterým se dalo bezpečně projet, dokonce nám to poskytovalo báječnou zábavu. Většinou jsme seděli na člunu s nohama spuštěnýma do vody. Klouzaly po hladké skále nebo se odrážely ode dna a pomáhaly udržovat správný směr. Jakmile jsme připluli k vhodnému stupni, seskočil jsem z přídě, zastavil člun, natočil jej zádí dopředu, rychle do něj naskočil - a už jsme si to hnali pěkně dolů. Takových přírodních prahů jsme sjeli bez obtíží a v dobré náladě celou řadu. Než jsme se nadali, octli jsme se v hlubokém, tichém toku s bambusovými pruty na březích a s třepením lišejníků nad hlavou.
Džungle spala. Nikde ani živáčka. Přesedl jsem na zadní sedadlo a konečně si dopřál trošky odpočinku v příjemném chládku. Pepe vesloval zvolna, patrně i on cítil únavu, George spal. Hleděl jsem zamyšleně na vysoké břehy plné keřů s velikými listy a omamně vonícími květy. Za nimi stály mohutné stromy. Bezpochyby jsme projížděli nejkrásnější částí řeky od počátku naší plavby. Těšil jsem se z chladivého stínu pod rozložitými cypřiši, rozevláté lišejníky tichounce šuměly, pod korunami palem ospale bzučel hmyz. Džungle odpočívala.
Santa Maria!" vytrhl mě z blahodárného klidu Pepeho znělý hlas.
Byl-li totiž Pepe něčím nanejvýš rozčilen, dovolával se ochrany všech svatých, nejčastěji se však obracel na Pannu Marii. Rázem jsem se probral ze snění. Člun uvízl v bahně, rameno řeky končilo. Urazili jsme snad tolik mil jenom proto, abychom se dostali do téhle slepé uličky? Podíval jsem se na vysoký, nažloutlý, pustý a zvětralý břeh, a teprve pak jsem pochopil, že tudy cesta nevede. George procitl, protřel si oči, sáhl po cigaretě a zamručel:
Co jsem povídal? Čekají nás pěkné věci. Budeme se muset vrátit!"
/4/ Ostrov cypřišů

Ve slepé uličce? Tunel v džungli Hadí království Georgova průzkumná výprava Řev jaguára

Pepe se tvářil nevesele, byl si vědom všech obtíží, které přináší cesta proti proudu. I mně trvalo chvíli, než mě přešla rozmrzelost. Pak jsem začal přemýšlet, kam se mohlo podít tolik vody. Že by se řeka ztrácela v podzemí? To však bylo nepravděpodobné. Přikláněl jsem se nakonec spíš k nápadu, že jsme cestou přehlédli nějaké další rameno.
Požádal jsem Pepeho, aby vesloval těsně u břehu, který jsem dále považoval za břeh ostrova. Pluli jsme zvolna pod bambusy, a George co chvíli velel:
Sehněte se!"
Někdy jsme si dokonce museli do člunu lehnout, po druhé bychom byli vůbec neprojeli, kdyby nám Pepe neprosekal cestu mačetou. Vyplašili jsme spoustu vodních ptáků, rušit se nedali jenom bukači s šedou náprsenkou a modrým hřbetem.
Slyším proudit vodu," zaradoval jsem se a vyzval Pepeho, aby přestal veslovat. Tady, vidíte ten proud?"
V cestě nám bránila vysoká stěna z širokolistých popínavých rostlin, a byla tak hustá, že skrze ni nebylo vidět. Za touhle vzrostlou oponou se musí skrývat hledané rameno! Pepe do ní zabořil veslo a na nic pevného nenarazil.
Ožil jsem.
Pepe, prosekej cestu, musíme vědět, kam ta voda teče!"
Pepe se ohánět dlouhou čepelí mačety hlava nehlava. Teprve teď jsem ji patřičně ocenil. Projížděli jsme zeleným tunelem a na jeho konci jsme místo vysokých břehů spatřili rovinu s hustým lesním porostem, kterou vedlo úzké, hluboké řečiště.
Co tomu říkáte?" zeptal jsem se, ale na odpověď nečekal. Přesto George i Pepe dávali průchod svému překvapení mnoha rozčilenými poznámkami. Brzo však zmlkli. V džungli vládlo tísnivé ticho a začalo působit i na nás. Všude kolem se rozprostíralo podivné šero. Když se náhodou podařilo slunečnímu paprsku prorazit hustou klenbu stromů, podobal se kopí z ryzího zlata. Občas jsme zahlédli palmu nebo bambusovníky, s lišejníky jsme se nesetkali. Údolí, jímž jsme proplouvali, bylo temné a studené. Páchla tu taková zvláštní ztuchlina, která se šíří v území vodních rostlin.
Koryto se už zúžilo natolik, že se nedalo dál veslovat. Na štěstí se proud stále zrychloval. V okamžiku jsme se octli na protáhlé mýtině, do níž se silně opíralo slunce. Člun zůstal stát na mechem zarostlých stupních, po nichž se neslyšně valila voda. Po ráji ptactva jsme přicestovali do ráje hadů. Slunili se jeden vedle druhého po obou březích.
To si tedy dáme, přátelé, až se tu začneme brodit," prohodil jsem.
Pepe jenom nevrle zabručel, on se totiž Pepe hadů náramně bál. Konečně - ani George k nim nepociťoval zvlášť velkou lásku. Jakmile je zahlédl, začal po nich zuřivě střílet ze své dvaadvacítky. Ani na mně nepůsobil tento druh plazů příjemně, byli krátcí, tlustí, kalně hnědí, a patrně patřili k hadům vodním.
Ta protáhlá mýtina mě přitahovala. Začal jsem šiji podrobně prohlížet. Potom jsem vstoupil do lesa a hned po několika krocích uslyšel hučení vodopádu. Mezi stromy se zaleskla hladina řeky.
Je to dobré, přátelé," zavolal jsem, vidím Santa Rosu!
S chutí jsme přenášeli věci za vodopád. Pepe byl samozřejmě bos a strávil spoustu času zkoumáním pěšiny, kterou jsme prošlapali v kapradí, aby náhodou nešlápl na hada. Poslední cesta už byla za námi a já přemýšlel, jak vyřešit přepravu člunu, když Pepe vyrazil takový zoufalý výkřik, že ho muselo být slyšet až do Vallesu. Vyplašil snad celou džungli, papoušci se dali do skřehotání, a k nim se přidávali i ostatní ptáci.
Třesoucí se prst vyděšeného Pepeho ukazoval do větví stromu na kraji mýtiny. Visel tam tmavý had, silný jako lidská noha. Vyděsil jsem se natolik, že jsem si nevšiml jeho délky. Větev, na niž se zavěsil, byla nejméně deset stop nad zemí.
Hrome," ocenil hada George, a už se natahoval po ručnici. Pepe něco drmolil, nerozuměl jsem mu ani slovo. I kdyby nebyl v jeho tváři takový děs, poznal bych, že vykládá o nějakém hrozném a neznámém nebezpečí. Před výpravou nás také varovalo mnoho zkušených lidí právě před takovými dlouhými silnými hady.
Zamířil jsem a dvakrát vystřelil. Nebylo snadné zasáhnout cíl, který se volně kolébá. Had na té větvi odpočíval neobvyklým způsobem. Kroutil se, kýval se a nespouštěl z nás svůj zlověstný pohled. Selhaly mi nervy a vystřelil jsem dřív, než bylo třeba. Kulka zasáhla tělo. Plaz sjel na zem.
Pepemu bylo vidět už jen paty, George vzal nohy na ramena a já se v panice dal taky na zbabělý útěk. Kdoví, kam bychom prchali, kdyby nás byl had pronásledoval! Pak jsem se nad tím zamyslel a napadlo mě, že byl možná stejně vyděšený jako my.
Když jsem se blížil k člunu, skákali tam už mí přátelé a plašili dlouhými větvemi a náramným halekáním hnědá háďata, která se plazila po mokrých stupních pryč. Spustili jsme člun na první schod. Byly to vlastně skály, porostlé hustým, kluzkým mechem, po němž by se dalo jít jen stěží. Kdybych se na vlastní oči nepřesvědčil, nevěřil bych, že se po nich může valit voda tak neslyšně. Přeprava člunu by konečně nemusela být tak složitá, kdyby se ve vodě nehemžilo tolik hádat.
Do práce, chlapci," rozhodl jsem se rázně a chopil se přídě. Držte se!"
Události, které následovaly, se zcela vymkly mému chápání. Člun se dal do pohybu a strhl nás s sebou. Řada úderů, úplný gejzír, náraz - a v mžiku bylo hned několik stupňů za námi. Byl to ten nejrychlejší a nejsnazší sjezd, jaký jsme si mohli přát.
Prima!!" zajásal George a stíral si bláto z obličeje.
Souhlasil jsem, ale pak jsem suše dodal: Jenomže teď by člun potřeboval pár křidýlek, nevím, co si bez nich počneme!"
Čekal nás velmi dlouhý, velmi úzký a velmi příkrý úsek, jímž se zběsile valila voda. Na konci byl rozříznutý obrovským balvanem, ten balvan byl obrostlý mechem a vůbec se mi nelíbil. Poslal jsem Pepeho dolů, aby se snažil zabránit

prvnímu nárazu, a George jsem vyzval, aby mi šel pomoci.
Pomalu, pomaloučku jsme posunovali člun po stupni, na němž vězel. George na zádi, já u přídě, se vší opatrností postrkujeme člun. Ten se nám však vysmekl a letěl jako splašený přímo dolů. George uklouzl, upadl, já svíral lano od přídě. Zpomalit let člunu se mi však nepodařilo. Také George se činil, jak mohl, udělal pár mocných skoků, najednou mu nohy vyletěly nad hlavu, vznesl se a záviděníhodným saltem žbluňkl do vody.
Nemohl jsem se udržet smíchy, vtom mi však vnikla do úst tak nechutná voda, že jsem se div neudusil. Smích mě rázem přešel, měl jsem najednou dojem, že mám obě ruce vy-kloubené v ramenou. Pustil jsem lano. Proud si mě podal a válel po těch mechových polštářích, nakonec mě přitiskl ke kameni, a já tam trčel, protíral si oči a vykašlával vodu. Člun letěl jako šíp přímo k balvanu, kde na něj čekal Pepe s rozpraženýma rukama. V posledním okamžiku se polekal, sklouzl a upadl. Člun se řítil přímo na něj, zachytil ho naštěstí tupou zádí a vyhodil do vzduchu. Pepe se ladně přenesl přes balvan a skončil ve vodě. Člun proklouzl přes kámen bez potíží, dostal se na klidnou vodu a přistál. Pepe a George se drápali na břeh. První vypadal jako právě vylovená myš, druhého by člověk pro samé bláto nepoznal.
Natáhli jsme se vedle sebe do trávy a začali se smát. Hadi a háďata byli asi zvědaví, co se tu děje, a slézali se k nám ze všech stran. Raději jsme všechno co nejrychleji naložili do člunu a vydali se na další plavbu. Po stinné džungli nás přivítala Santa Rosa, zalitá sluncem. S vytříbeným smyslem pro humor měla pro nás připraveny další tak silné peřeje, až se nám z nich zatajil dech.
Slunce si však na nás vytáhlo svou rozžhavenou žehličku a brzo nás úplně vysušilo. Z řeky stoupala pára. Santa Rosa nám pak nabídla odpočinek na své klidné hladině. Opět se nad námi objímaly dlouhé paže cypřišů, západní vítr povíval fábory lišejníků, a vodní ptactvo se tvářilo, jako bychom tu nebyli.
Za první zátočinou nás překvapil ostrov, na jedné jeho straně bylo úzké, stinné rameno, na druhé široká mělčina. Cypřiše u horního konce ostrova nepropustily ani jeden sluneční paprsek. Půda pod nimi byla rovná, suchá, porostlá nízkou travou.
Ten ostrov měřil přibližně dvě stě yardů, z jednoho konce na druhý jsme pro husté vrboví nedohlédli. Proklestili jsme si cestu, a došli k mělčině, plné vodních rostlin. Na skalnatém břehu spali ptáci. Náš příchod je vyrušil, rozkřičeli se a mávali křídly, někteří se rozlétli po okolí. Neobjevili jsme tu jediné klíště.
Báječné, skvělé, ohromné!" pochvalovali jsme si jeden přes druhého. Tady zůstaneme několik dní!"
Vynesli jsme ze člunu všechny věci a začali stavět stan. Pod jedním cedrem jsme našli naplavené dříví, ani palivo jsme tedy nemuseli shánět. Pepe se hned pustil do loupání brambor, George s puškou zmizel někde na druhém konci ostrova, a já se uvelebil pod cypřišem.
Prásk! Prásk! Burácela Georgova ručnice. Následovalo mohutné třepotání křídel, hejno kachen odlétalo proti proudu, za nimi se vzneslo i hejno čírek. Papoušci ve větvích se dali do křiku. Viděl jsem George, jak se sklání k hladině řeky pro tři kachny, vida, tentokrát mířil dobře! Přebrodil se na druhý břeh, a rozhlížel se. Volal jsem na něj, ať se nikam daleko nepouští, ale on mě už nevnímal.
Přehodil jsem přes sebe lehkou přikrývku a blaženě vychutnával ten úžasný klid. Odjakživa jsem rád lehával a díval se k obloze, jež se modrala mezi širokými listy sykomory, drobnými lístky bříz nebo jehlicemi sosen. V tomto kraji byla však klenba úplně jiná. Mezi stříbrnými třásněmi lišejníků jsem oblohu sotva zahlédl. Vysoko ve větvích visel hlavou dolů papoušek s červenou hlavou, o kousek dál podřimovali další dva.
Santa Rosa malátně šuměla a jemně se vlnila od břehu ke břehu. Doléhal ke mně něžný hlas dvou hrdliček. Jeden docela zblízka, druhý z dálky. Jejich pronikavý a zároveň melodický projev jsem často slýchával při sjíždění řek, byl krásný, ale nevýslovně smutný. V ospalém tichu polední džungle zněl jistě už dávno předtím, než přišel na svět první člověk ...
Když jsem se probral z dřímoty, padl můj pohled na George. Byl do půli těla vysvlečený a s nesmírně vážnou tváří pálil klíšťata. Pepe mu ochotně pomáhal, jak jsem však vyrozuměl z jejich poznámek, v tomto zápase krutě prohrávali.
Ale, ale, Georgi," zeptal jsem se potměšile, kolik jsi nám přinesl těch roztomilých klíšťátek? Bylo jich tam hodně?"
Hodně?" vztekal se, nejmíň pět miliónů! Au, Pepe, zab ho! Tady a tuhle, au! Copak nevidíš, vždyť je větší než pěťák!"
Za nějaký čas se uklidnil.
Tam vám je zvěře! Hejna těch černobílých kachen... To budou asi ty pižmové!"
Pokrčil jsem rameny:
To nevím, ale proč bychom jim tak konečně nemohli říkat... Kachny pižmové."
George se nadechl a rozjařeně pokračoval:
Spousta vyšlapaných stezek, stopy šelem, davy divokých krocanů! Představte si, oni vůbec neodletěli, utíkali! Přátelé, objevil jsem ráj zvířat!"
George jsem si zamiloval, hleděl budoucnosti vstříc s určitou odevzdaností a zároveň s optimismem. Občas sice předpovídal černě, ale přitom věřil a dychtivě čekal, že se něco krásného přihodí a těšil se na to.
Vydáme se na lov, Georgi? Klíšťata vem čert!"
Snažil jsem se vzchopit, ale zakrátko mě zas přemohla ospalost. Než jsem ji setřásl, chytal už George ryby, okouzlený tím, kolik jich vyskakuje nad hladinu. Před chvílí ještě plynula řeka pokojně, ale teď se v ní doslova předváděli robalové a ryby, které jsem viděl poprvé v životě. Žádná však nezabrala, ať jsme se snažili sebevíc. Lákali jsme je na mušku, na těsto, na barbony, které jsme s sebou vezli pro tarpony, lákali jsme je marně i na nejrůznější druhy masa. Bylo to k zbláznění. Kolem nás moře ryb a nezabrala ani jediná! Vystřelil jsem po jedné štíhlé a dlouhé, která svou širokou tlamou připomínala štiku, a zkusili jsme ji použít jako návnadu. Ani pak žádná ryba nezabrala. To mi pořádně zkazilo náladu. Šel jsem na druhý konec ostrova s prutem na mřenky. Ani s tím jsem neuspěl. Obrátil jsem na mělčině ještě několik balvanů a našel tam plže velké jako škeble. Donesl jsem je Georgovi, aby je vyzkoušel.
Sotva dopadla jeho návnada do vody, ucítil, že něco zabralo. Trhl prutem a zasekl rybu, která prut ohnula do oblouku.

Chtěl jsem mu pomoci, ale neměl zájem, a táhl sám vší silou. Krásná, dlouhá smaragdová ryba zasvítila nad hladinou, rozvířila ji a přelomila mou udici na dva kusy. Byl to jeden z mých nejoblíbenějších prutů, který mi dobře sloužil už řadu let, a já se na jeho pozůstatky díval s lítostí. Zato George se tvářil dopáleně.
Tedy k nejlepším rybářům zrovna nepatříš, milý Georgi," neodpustil jsem si jízlivou poznámku.
Za to může ten prut. Tyhlety ze Štípaného bambusu nevydrží vůbec nic!" bránil se rozmrzele.

Ve čtyři hodiny jsme zasedli k večeři. Měl jsem v ústech tak vyprahlo, jako bych jedl bobule tomelu. S pitnou vodou to začínalo být na pováženou. Dvakrát denně jsem převařoval hrnec vody, a smíchal ji s kakaem, cukrem a s kondenzovaným mlékem. Pepe a George, i když jsem je stále varoval, pili vodu nepřevařenou. Otevřeli jsme si také konzervu se zeleninou a ovocem, nic nám nechybělo. Ovšem, stalo se už téměř pravidlem, že jsme byli právě při jídle vyrušeni. Podél břehu plulo hejno pižmových kachen a George po nich začal okamžitě střílet. Nezasáhl však žádnou. Za chvíli zas letěli nad ostrovem jeřábi a volavky, za nimi čírky a ploskonožky. To už jsem nevydržel ani já a šel jsem si pro svou hamerlesku. Byla to nádherná ručnice, určená na střílení holubů. Pro naši výpravu byla příliš cenná, přesto jsem ji s sebou vezl pro její dostatečně velký dostřel. Můj poslední lov ptactva v Mexiku skončil totiž nezdarem jen proto, že jsem měl pouze lehkou ručnici.
Pepe v klidu dojídal svou večeři, my s Georgem seděli na břehu a vyhlíželi kachny. Georgovi sice ručnice několikrát selhala, většinu kachen minul, a ty, které se mu podařilo přece jen zasáhnout, přišly pouze o pár pírek. Zato mně se dařilo. Zjistil jsem, že mám opravdu dobré náboje a že strefím ptáka i na vzdálenost sedmdesáti metrů. Malé hnědé kachny i čírky padaly střemhlav k zemi, jako by narazily na kamennou stěnu. Střelil jsem ještě pár kachen chocholatých, kterým se říká ploskonožky. Zasaženy v prudkém letu klesaly kolmo dolů, přesně tak, jak to potěší srdce každého střelce. Naopak špatně střelená kachna dokáže člověku lov pěkně znechutit. Když jsem jich složil šest, rozhodl jsem se, že to stačí. Ale vzápětí se Pepe zadíval dolů po řece.
Pato real!"
Nad stromy mířily tři velké černé kachny přímo k nám. Znovu jsem pozdvihl ručnici, vsunul do ní dvě patrony a čekal. Na druhém konci ostrova zahnuly doleva, jen jejich vůdce letěl dál, rychlý jako šíp. Vzal jsem si ho na mušku a sledoval. Když mě míjel, zamířil jsem kousek před něj a vystřelil. Nadnesl se do výše, pak se téměř zastavil, trochu poklesl, narovnal se však, a pokračoval v letu. Náboje nebyly dostatečně silné, aby ho zabily.
Na tyhle velké kachny budeme potřebovat silnější broky. A na divoké krocany zrovna tak!" mínil George.
Mám všechny druhy nábojů, i na srnce," uklidnil jsem ho. Pojďme se poohlédnout po těch krocanech!"
Pepe zavrtěl hlavou. Chceme-li prý vidět v tuhle hodinu nějakou zvěř, pak je lepší zůstat v táboře a čekat, až se přijde k řece napít. Jen domluvil, objevilo se stádo srnců. V téhle vyschlé džungli neměla řeka žádné přítoky, široko daleko se nevyskytoval jediný pramen. Proto zvěř, která v těchto místech žila, neměla jinou možnost než za večerního chládku uhasit svou žízeň v řece. Od našeho tábora bylo vidět temný břeh i písečné nánosy na druhé straně. Cypřiše vrhaly stín, v němž bychom se spolehlivě mohli skrýt i za denního světla. Uhasili jsme oheň a posadili se na silné, pokřivené kořeny. Zbystřili jsme zrak, nastražili uši.
Čím víc houstla tma, tím víc přicházelo žíznivé zvěře. Patrně nás zvětřila, nejprve strnula, napřímila slechy a dívala se přes vodu v místa, kde jsme se skrývali. Strach jsem však na nich nepozoroval. Zvířata se důkladně napila a vracela se do džungle. Rychle splynula s černou nocí. Sem tam jsme ještě zaslechli tiché šplouchání, dupot statných kopyt. I třepotání křídel ustalo.
Tiché zašeptání okamžitě upoutalo mou pozornost.
Santa Maria, jabalí!"
Napínal jsem zrak, ale nemohl jsem rozeznat, kde končí břeh a začíná řeka, ačkoli nešlo o víc než o deset metrů. Zato jsem jasně slyšel praskot větví a šustot listí. Upoutal mě však ještě jiný zvuk, téměř neslyšný. Přirovnal bych jej k tichému lijáku. Postupně sílil, začal se podobat ostrému klepání na kameny a zároveň mírnému šplouchání vody. Stádo jabalí se přišlo napít. Chvílemi se ve tmě zaleskl nazelenalý třpyt kancích očí. Působilo to až děsivě.
Zničehonic prořízlo ticho pronikavé kvílení, skoro lidské. Poznal jsem je okamžitě. Pardál! Jeho hlas měl jiný tón než hlas kugara z Rockies, ale jakési zvláštní podbarvení prozrazovalo, že jsou to příbuzná zvířata. Ať jsem v tíživém tichu napínal uši sebevíc, nezaslechl jsem už naprosto nic, jako by se jabalí i všechna ostatní zvěř vypařila. Zdálo se mi, že tomu bezbřehému tichu nebude nikdy konec. Džungle však znovu ožila. Voda zašplouchala, větve zapraskaly. Nějaká šelma ze sebe vyrazila příšerný skřek. Zvěř prchala. Z druhého břehu bylo slyšet podivné silné zachrčení, bojovné a výstražné.
Tygre! Santa Maria!"
Pepe se roztřásl a držel se mě oběma rukama. Chrapot se ozval znovu, blíž a hlasitěji. Neposlouchalo se to zrovna příjemně, podobalo se to vzteklému vrčení. Raději jsem si připravil ručnici.
Je to tygr!" šeptal George. Už jsem ho jednou potkal, naštěstí z dálky." Tentokrát se tedy Pepe nemýlil.
Svůj příchod do usínajícího kraje hned nato ohlásil mocným řevem král džungle - jaguár. Zavládlo zvláštní ticho. Jakoby se v něm ještě chvěla ozvěna všech hlasů džungle. Možná, že se to zdálo jenom mně. V té chvíli jsem pochopil, proč mě v civilizovaném světě ustavičně zneklidňuje podivný stesk po divoké přírodě. Je to velká touha po návratu k některé z dřívějších forem života, přesvědčení dnešního člověka, zeje mnohem šťastnější divoch, který žije ve světě smyslových vjemů.
Nad stromy se zvolna pozvedal plášť noci, jasnilo se. Mezi větvemi nízko nad břehem vyplul bílý tropický měsíc. Jeho chvějivá záře zaháněla stíny nad zčeřenou hladinou. Řeka se proměnila ve stříbrnou stuhu. Ostrov vypadal krásnější, ale také osamělejší a neskutečný. Pomyšlení, že jej budu muset brzo opustit, mě zabolelo. Musím se vrátit k lidem, patřím k nim. A těm je dopřáno žít v panenské přírodě jen ve snech a v kradmých, prchavých okamžicích. Má výprava

byla pouhým loveckým dobrodružstvím, ale já si právě teď hluboce uvědomoval, že díky jí mohu pochopit mnohá tajemství, jež příroda před člověkem ukryla.
Se smutkem jsem myslel na to, kolik je ve světě ztracených řek a krajin, které nikdy nespatřím. Všude však svítí jedno slunce, všude vane vítr a padá déšť. Myriády živých tvorů zápasí a hynou, a jejich život se pozvolna proměňuje jako život člověka. I v jeho světě se století za stoletím, rok po roce, den po dni, každým okamžikem odehrávají dramata. Věčná příroda se řídí odvěkým zákonem...

/5/ V ráji zvířat a lovců

Papoušci kletba Krocaní závody Úprk před jabalí Léčka na jaguára

Chladný vánek rozptýlil mlhu nad řekou. Kupila se v něžné obláčky, za nimiž růžověl sluneční svit. Pepe rozdělával oheň, hořící dřevo vonělo. Vzduch byl nabit ptačím zpěvem. Nad ostrovem kroužilo hejno papoušků, jedno po druhém se snášelo do větví cypřišů, až se pod nimi ohýbaly.
Perokýta," usmíval se Pepe na další hejna nad našimi hlavami. Papoušci letěli vysoko, kroužili a skřehotali, ale na stromy nesedali. Naposled se přihnalo mračno leskle zelených a žlutých.
Žlutohlaví," namáhal se překřičet je George, velcí žlutohlaví, ti se naučí i mluvit! Hrome, to jich ale je!"
Snídali jsme v nepředstavitelném rámusu. Nad našimi hlavami vytrvale poletovali papoušci, kteří se tvářili dost nepřátelsky, asi nás chtěli odtud vypudit svým nesnesitelným řevem.
Mlha se zvedla, zazářilo slunce. Papoušci se konečně rozhodli, že nás alespoň pro dnešek opustí.
Vyrazili jsme na lov. Břeh za mělčinou, kde jsme přistáli, byl písčitý, a našli jsme v něm množství stop, dokonce i jaguáří, větší než moje roztažená ruka. Pepe, jenž nás doprovázel coby nosič pušek a úlovků, stopu dlouho, dlouho zkoumal, a pak nám s vykulenýma očima oznámil:
Tygre! Grande!"
Nepochybuji, že je pořádně velký,!' souhlasil jsem s ním, ale my toho jaguára dostaneme, Pepe! Naličíme kus zvěře, a večer si na něj počkáme!"
K našemu překvapení se před námi rozprostírala táhlá, poměrně rovná krajina. Pokrýval ji nízký porost, sem tam na nějakém tom nevysokém pahorku rostla palma a v dolících trsy bambusů. Teprve za touhle rovinou se temněla hustá džungle. Vydali jsme se nazdařbůh po jedné z cest. Na sto kroků od nás se páslo stádo srnců, ve vysoké trávě a křovinách je nebylo skoro vidět. George nedočkavě vytrhl Pepemu z ruky kulovnici.
Miř hodně nízko, Georgi!" nemohl jsem si odpustit radu.
Stiskl spoušť. Jeden srnec padl, ale já si byl jist, že to nebyl v žádném případě ten, na něhož jsem pohledem ukazoval, ani ten, na něhož George mířil. Srnci se rozutekli a my se prodírali křovím ke Georgově kořisti. Pepe důležitě odnesl toho nevelkého, asi třicetikilogramového srnce na stezku, a vrátil se k nám. Na první pohled na něm bylo znát, jak si považuje svého povýšení, už nebyl pouhým mozo, vždyť byl pověřen podáváním zbraní a sklízením úlovků!
A my šli dál s dobrým pocitem, že je všude habaděj zvěře, ať se vrtneme kamkoli. Hned v prvním dolíku byla spousta čikeloki. Tady jsem viděl poprvé letět toho krásného ptáka ve volné krajině. Rychlost jeho letu mě ohromila. Vyrazil prudce z trsů bambusu, jen párkrát mávl křídly, a už se vznášel na obloze. George vystřelil dvakrát, nezasáhl ani jednou. Dopouštěl se stále téže chyby jako každý začátečník, střílel ukvapeně. Pepe vyhnal velkého kohouta čikeloki z křoví a my získali přímo nádherný terč. Kohout se nesl tak rovně, že jsem neodolal, namířil na něj a držel na mušce, dokud nezmizel z dohledu. Druhého jsem složil dobře mířenou ranou. Střílet na čikeloki se mi však jevilo dosti bezduché, poskytovali tak snadný terč!
George se ukázal jako lovec neklidný a zuřivý. Nepadalo v úvahu lovit ve dvou, pořád se mi někde ztrácel. Byl však zvídavý, bystrý, a jeho odvaha neznala hranic. Zato Pepe se držel stále se mnou. Měl oči všude. Ale já dokázal odhadnout, co náš čeká i bez jeho přehnané opatrnosti.
Tentokrát se George zatoulal kdovíkam a nadlouho. Konečně jsem zaslechl jeho hvízdnuti, chvíli jsem ho hledal očima, skrýval se v blízkém křoví" a mával na nás. Ukazoval významně před sebe, pak se sehnul a plížil se křovisky. Za chvíli se před ním zvedlo hejno kachen pižmových, kousek popoletělo, a zase zamířilo k zemi. Náhle vzlétli k obloze dva velcí, šedí ptáci. Poznal jsem je v okamžiku, kdy George vystřelil. Divoké husy! Užuž jsem se chtěl za ním vydat, když mě Pepe posunkem zarazil. Pokýval hlavou k nízkému křoví.
Krocani!"
Pomaloučku jsme se sunuli vpřed. Bylo slyšet zvláštní, tiché bubnování. Zvěř tu v nízké trávě vyšlapala všemi směry cestičky skoro až na holou zem. Na jedné z nich se míhaly bronzové skvrny. A já si teprve teď uvědomil, že bubnování způsobily rychle se míhající krocaní nožky.
Střílejte!" naléhal Pepe.
Odjistil jsem a namířil na ptáka, který se právě objevil. Běžel však takovým tempem, že jsem vystřelit nestačil. Vtom vyrazili z křoví dva další, podobni blesku. Vystřelil jsem bez míření, ale nesložil ani jednoho. Kdyby mi byl předtím někdo řekl, že minu krocana z dvaceti metrů, pohrdavě bych se mu byl vysmál. Ale stalo se.
Hej, slyšíš, krocani!" zavolal jsem na George.
Rozběhl se ihned k nám. V křoví to zahučelo a vylétl odtamtud jako dělová koule hnědý pták. Konečně, konečně jsem viděl na vlastní oči letět krocana! Následovalo další zahučení v křovinách a kolem nás se přehnala druhá dělová koule.

Hleděl jsem za ní a uznal, že divoký krocan létá rychleji a elegantněji než můj oblíbený jeřábek.
Prásk! Prásk! štěkala Georgova puška. Málem jsem vykřikl nadšením, před námi uhánělo jako o závod šest krocanů a vznesli se všichni najednou. Rychlý pohyb křídel, nespoutanost a ušlechtilá odvaha mě okouzlily natolik, že jsem je jednou provždy korunoval na krále ptáků.
Když křoví znovu zašustilo, měl jsem už ručnici připravenou. Mířil jsem přesně na hnědé tělo, které vzlétalo. Výstřel, a krocan se zřítil k zemi. Ve vzduchu pak ještě chvíli kroužilo bronzové peří. Našel jsem ho na cestičce s křídly široce rozepjatými.
Něco tak krásného jsem ještě neulovil, chlapci," řekl jsem tiše a překypoval hrdostí.
Ale Pepe neměl pro můj úlovek pochopení. Vytřeštěně zíral na nízká zelená křoviska. George pozvedl ručnici a vystřelil. Ozval se kvikot.
Jabalí! Jabalí!" rozkřičel se Pepe.
Já je ze svého místa ani vidět nemohl. Teprve podle kopýtek a vznášejícího se prachu jsem se dohadoval, kde ti Pepeho jabalí asi jsou. Pepe však už pádil k řece a George hned za ním.
Jabalí, jabalí!" propadli oba neuvěřitelné panice.
Nemám ve zvyku utíkat před nebezpečím, dokud je nespatřím na vlastní oči. Když jsem viděl oba mládence tak bezhlavě prchat, a když jsem si vzpomněl, co jsem kdy slyšel o těch divokých vepřích za historky, vyrazil jsem takovým sprintem, že bych musel zlomit světový rekord, nevláčet ovšem s sebou těžkého krocana a ručnici. Za nic na světě bych se nevzdal ani jednoho z těch dvou pokladů, i kdyby vepři vypadali sebehrozivěji. Na břehu řeky jsem se zastavil celý zchvácený, s pocitem studu sám před sebou. Pepe už seděl v člunu a George do něj právě lezl.
Vy jste mě prohnali!" sípal jsem. Zbláznili jste se, vždyť jsem žádné jabalí neviděl!"
Neviděl, neviděl!" pošklebovalo se George. Ale já je viděl a vypálil na ně, já osel!"
A co?"
A co? A co?" opičil se po mně George. A začal mi vykládat, že to sice nemůže tvrdit s jistotou, ale když prý raněný jabalí kvikne, doporučuje se co nejrychleji zmizet. Pepe seděl ve člunu jako přibitý, a rozhodně odmítal dojít pro srnčí, které zůstalo ležet na stezce. Vraceli jsme se mělčinou nazpátek a zahlédli aligátora, nebyl od nás dál než pět metrů. Kdybych George nezarazil, byl by zas plýtval střelivem.
Do tábora jsme doklopýtali značně unavení a značně rozmrzelí. K náladě nám nepřidalo zjištění, že jsme skrz naskrz prolezlí klíšťaty. Po vzoru svých přátel jsem svlékl oblečení a pověsil je nad oheň. Kolem kotníků mě zdobily rudé náramky z piniliů, o pažích nemluvím. Garrapaty jsem shazoval jednu po druhé a překvapilo mě, jak to jde snadno. Vtom jsem pocítil bolest tak pronikavou, až jsem poskočil, jako by do mně někdo zavrtal rozžhavený drát.
Pepe se zašklebil a George moudře pokýval hlavou:
Už je to tak, konečně se do tebe zakousla garrapata. Užiješ si!"
George jich měl na sobě nejméně sto. Jednu po druhé spaloval cigaretou. Pepe měl po těle mračna piniliů, ale garrapaty se mu vyhnuly. Velkoryse mi s očistou pomáhal. Obratně pracoval se svou cigaretou, havěť praskala a odpadávala. Nedokázal bych však odpovědět na otázku, co bolí víc, jestli pálení cigarety nebo kousnutí garrapaty. Nakonec mě Pepe zbavil i piniliů a natřel celého kořalkou. Pálila jako vitriol, bál jsem se, aby mi ten nátěr nerozleptal kůži. Klíšťata však do jednoho zmizela a pálení za chvíli ustalo.
Toho dne jsme se už z tábora nevzdálili. K večeři jsme si dopřáli hory masa, ochutnal jsem od každého druhu kousek. Nakonec jsem musel uznat, že nejchutnější ze všech je maso krocaní. Mělo vynikající chuť a já nemohl přijít na to, co mi připomíná, dokud se Pepe nezmínil, že se divocí krocani živí červeným pepřem.
Aligátor, jehož jsme zahlédli při návratu do tábora, se slunil celé odpoledne na mělčině. Po jeho kůži jsem toužil a teď se naskytla příležitost získat ji, odolal jsem však. Před západem slunce se Pepe přece jen odhodlal, vypravil se na druhý břeh a přivlekl zastřeleného srnce na mělčinu. Soumrak nás zastihl pohodlně usazené za balvany. Já byl jen pár yardů od nástrahy.
První zvířata se přišla k řece napít téměř za tmy. Měsíc zakryly mraky. Naši nástrahu jsem už neviděl. Po dlouhém čekání něco nedaleko zapraskalo. Pak se ozývalo lehké škrabání či skřípot. Tmou šlehl záblesk - prásk! A hned potom dum! dum! dum! z brokovnice.
Máme ho .. .!" vítězně volal George. Tamhle .. . pozor!"
Vystřelil jsem do tmy. Kulka s ocelovým pláštěm rozvířila písek a proletěla nad břehem. Šelma se přede mnou mihla tak rychle, že jsem ji sotva zahlédl. Přesto jsem za ní poslal ještě několik výstřelů. Rozléhaly se do daleka, do široka.
/6/ Střetnutí s králem džungle

Jaguár či pardál? Sám v džungli Nesmrtelní tyrani Boj na život a na smrt Hostina pro garrapaty

Když výstřely dozněly, nastalo kolem hrobové ticho. Nezapraskala ani větvička, nezaskřípalo ani zrnko písku, naprosto nic neprozrazovalo, že v blízkosti ležel raněný nebo už dokonávající jaguár. George a Pepe se však dušovali, že viděli dva tygry a jednoho z nich prý George dozajista zasáhl.
Ráno si George stěžoval, že mu není dobře. Podle mého názoru se přejedl čerstvého masa, příště se bude muset trochu krotit. Na výpravu do džungle jsem se vydal sám. Srnčí, nastražené na druhém břehu, zmizelo. V písku jsem objevil spoustu stop, ale ani jedny nepatřily jaguárovi. Prozkoumal jsem je, vypadalo to, zeje tam zanechal pardál. Šel jsem po nich strmou stezkou, kudy srnčí chvíli nesl, chvíli vlekl. Nakonec mi však zmizely.
Pokračoval jsem v cestě k okraji džungle. Kolem poletovaly hrdličky, kdesi v dálce se vznášely kachny pižmové,

kousek popolétly a zase usedly. Opakovalo se to několikrát za sebou. Trvalo dlouho, než jsem se dovtípil. Na rovině se patrně páslo velké hejno, a zadní kachny takřka pravidelně přelétávaly před ty přední. Vyplašil jsem několik krocanů a pátral po jabalí. Táhlo mě to do proláklin, zarostlých bambusem, a několikrát jsem málem odbočil z cesty. Jakmile jsem si však vzpomněl na klíšťata, hned jsem si to rozmyslel. Na kraji džungle jsem narazil na stezku se stopami tygra. Sestoupil jsem po ní do údolí. Pod trsem bambusových prutů se válela hromada kostí. Nepochyboval jsem, že jsou to zbytky hostin krále džungle. Nerostly tam žádné stromy, země pod bambusy byla udupaná. Do husté, listnaté džungle vedla stezka. Rozhodl jsem se, že tu nalíčím kus zvěřiny a na sklonku odpoledne si zde počíhám. Nejdříve jsem si však musel ten kus zvěřiny opatřit. Nebylo to nijak snadné, ruce až po zápěstí jsem měl samé klíště. Ta havěť mě neustále znepokojovala, svědilo mě celé tělo, v jednom kuse jsem se ošíval.

Nakonec jsem si odevzdaně vzdychl, ať si klíšťata vyvádějí, jak je jim libo! Prošel jsem srdnatě nízkým křovím a blízko před sebou uviděl stádo srnců. Kus, na který jsem namířil, padl na bok, ostatní se rozutekli. Přesvědčil jsem se, co dokáže kulka ráže 0,351 s měkkým hrotem. Zasáhnu-li touto kulkou třeba i jaguára, nemá naději. Zkušení lovci mě před výpravou upozornili na dvě důležité věci, na něž si právě při lovu jaguára musím dávat pozor: na jeho zuřivou agresivitu a neobyčejnou houževnatost. Obou těchto vlastností si lovec na zvěři nejvíce cení.

Odtáhl jsem srnce do dolíku pod bambusem, stáhl ho a vyřízl kýtu. Po návratu do tábora se mi ulevilo, když jsem se přesvědčil, že na sobě nemám žádné garrapaty. Zato mi trvalo dlouho, než jsem se zbavil piniliů.

Pepe," zajímal jsem se, jaký je rozdíl mezi piniliem a garrapatou?"

Velké klíště je matka těch malých," poučil mě.

Tady nahoře je klíšťat poměrně málo, daleko horší je to na březích Panuca, tam jich člověk najde nejméně milión na čtverečním sáhu. Spodní strana listů i každé stéblo trávy se klíšťaty úplně červenají. Ty pak rostou podle toho, jakou mají možnost přisát se k nějakému zvířeti. Nesají-li krev, nerostou. Zdálo se mi, že jsou nesmrtelná. Pinilius vyroste v garrapatu, garrapata zplodí sto tisíc piniliů, a u obou se projevují dvě zvláštnosti, první velice protivná, druhá velice vítaná: lezou stále vzhůru a v období letních dešťů mizí z povrchu zemského.

S klíšťaty jsem si doopravdy užil, přesně tak, jak to předpovídal George. Často jsem se zabýval vymýšlením obranných prostředků. Tentokrát jsem vydumal, že potřu svůj lovecký kabát petrolejem. Ty potvůrky budou znechucené, dají pokoj a budu se moci nerušené věnovat lovu. Odpočíval jsem a čekal, až rozžhavená sluneční pec trochu zchladne, a kolem páté jsem navlékl svůj petrolejový oděv. Byl těžký a neprodyšný. Když zavál horký večerní vítr, stékaly mi po rukou pramínky potu a smáčely pušku. Petrolej, jímž jsem chtěl klíšťata odradit, působil hůř než jejich kousnutí. Do prolákliny s bambusem jsem se dovlékl z posledních sil. S úlevou jsem shodil kabát, lezlo po něm víc klíšťat než kdykoli předtím. Zrovna tak na dolním okraji kalhot. Střásal jsem je se zoufalým poznáním, že petrolej jim chutná víc než lidská krev.

Z úkrytu jsem dobře viděl na stezku i do hodovní síně krále džungle. Srnec ležel tam, kam jsem ho ráno položil, asi třicet metrů ode mne. Bylo to poměrně blízko, kdybych se však vzdálil třeba jen o kousek, už bych na obě místa nedohlédl. A tak jsem seděl pod bambusovníky, na kolenou pušku, na zemi u levé ruky zásobník s patronami. Umínil jsem si, že toto místo neopustím, dokud nezvítězím. Každý dobrý lovec, který se vypraví na nebezpečný lov, promýšlí všechny podrobnosti předem. Měl jsem deset silných nábojů, které jsem byl schopen vystřílet během deseti vteřin. Navíc mě ovládal nadějný pocit, že dokážu zdolat třeba dva jaguáry najednou. To jsem si samozřejmě myslel předtím, než se mi dostalo té cti setkat se s jedním osobně.

Slunce zapadalo, vítr se utišil. Podvečerní chládek mi přinesl nesmírnou úlevu. Mírný vítr vál naštěstí takovým směrem, že mi nehrozilo nebezpečí. Přiblíží-li se jaguár stezkou z džungle, nezvětří mě. Byl jsem neobyčejně soustředěný, naslouchal jsem tak napjatě, až jsem ztrácel schopnost cokoli slyšet. Listí šelestilo, hmyz bzučel. Čekal jsem, že se ozvou ptáci, že uvidím zástupy zvěře, snad i stádo jabalí. Pokud tudy nějaké zvíře proběhlo, mé pozornosti však uniklo. Hodinu po západu slunce začalo být čekání úmorné.

Mé soustředění citelně ochabovalo, musel jsem se nějak rozptýlit. Začal jsem počítat trsy bambusových prutů, pod nimiž ležel nastražený srnec. Když jsem byl malý, přemýšlel jsem, z čeho se asi vyrábějí ty dlouhé rybářské pruty. Tady jsem jich v jediném trsu napočítal sto sedmdesát. Rostly vzpřímeně do výše několika yardů a pak se lomily do oblouků, pěkně žluté s černými kolínky. Zrovna jsem obdivoval jejich krásu, když mě zarazil divný zvuk, jako by nějaké zvíře hlasitě vydechlo. Ostražitě jsem se rozhlédl kolem sebe, trochu se nadzvedl a natáhl krk. Zaslechl jsem vrčení a spatřil jaguára se vztyčenou hlavou. Srnce si přidržoval přední tlapou. Byl naprosto klidný. Opatrně jsem sáhl po pušce. Nespouštěl jsem z toho nádherného zvířete pohled. Bylo žlutavě bílé s tmavými skvrnami, nevysoké, zavalité, na krátkých, silných nohách. Ze všeho nejvíc mě překvapila jeho obrovská hlava.

S hrozivým vrčením rozevřel čelisti a zasvítily dlouhé, žluté tesáky. Vystřelil jsem. Ne ukvapeně, ale také ne zrovna pomalu. Slyšel jsem zřetelně, jak kulka narazila do jeho těla, jako bych ho udeřil holí. Viděl jsem, jak se z jeho kožichu zakouřilo. Vymrštil se do výše a zařval, po těle mi přeběhl mráz. Napětím jsem ani nedýchal. Když dopadl na zem, stiskl jsem spoušť ještě jednou. Tentokrát kulka proletěla tělem, až z něj létaly chlupy. S hrůzyplným, chraplavým řevem vyrazil proti mně. Můj výstřel ho srazil k zemi. Myslil jsem, zeje s ním konec, ale on sebou stále házel a zmítal, až všude kolem rozvířil listí a prach. Vystřelil j sem ještě dvakrát, přiznávám, trochu uspěchaně, neboť jsem si byl příliš jistý - a málem jsem ho minul.

Ve dvou vteřinách jsem vyměnil zásobník a natáhl pušku. Přestože byl těžce raněn, sebral ještě síly k nádhernému skoku, kterým se ke mně přiblížil na sedm metrů. Když dopadl, prohnal jsem mu znovu kulku tělem, ale on vstal. Těžce dýchal, z tlamy mu prýštila krev, ještě se ale vzmohl na zařvání a na další skok proti mně. Na okamžik jsem propadl panice. Puška se mi v ruce zachvěla, pocítil jsem nevolnost. Ale rychle jsem se vzpamatoval, protože mi šlo o život. Když opět skočil, vystřelil jsem, a pak ještě dvakrát, vždycky když dopadl. Vztyčil se tři metry přede mnou v celé své výši. Zakrvácený a chroptící vypadal ve své zuřivosti děsivě. A já znovu střelil přímo mezi přední tlapy, které proti mně

vztahoval.
Pak se zmítal v dolíku a já myslel, že zápasí se smrtí. Byl přede mnou skryt křovisky. Po chvíli se zklidnil a já podle vlnící se trávy poznal, že se plazí k džungli. Sedl jsem si, abych vyměnil další zásobník. Dalo mi to vždycky trochu práce, i když jsem byl klidný, ale teď jsem měl ke klidu daleko. Jaguár se plazil dál a já obdivoval jeho vůli žít. Musel být prostřílený skrz naskrz.
Konečně jsem roztřesenými prsty nabil pušku. Nestřílel jsem poprvé na velkou šelmu či raněné zvíře, které se mstí lovci. Přesto jsem prožíval něco naprosto neznámého. Nemohl jsem se vzpamatovat. Jaguár se v jedné chvíli dostal tak blízko ke mně, že mi svou krví potřísnil obličej. Ucítil jsem dokonce i závan vzduchu, který zvíře rozvířilo mohutnou tlapou.
Nakonec jsem se přece jen vzpamatoval. Toho nádherného skvrnitého jaguára musím dostat! Vstoupil jsem do džungle. Její okraj se podobal plotu z hustých křovisek. Za nimi začínal les s řídkým porostem. Údolí se zužovalo do těsné rokle. Jaguára jsem neviděl, slyšel jsem však, jak se vleče křovinami a láme mladé větvičky a stromky. Pak jsem objevil krvavou stopu a vydal se po ní. Postupoval jsem v souladu s pohyby raněné šelmy. Křoví bylo husté a trnité. Kabát zůstal pod bambusy, kde jsem na jaguára číhal, takže košile byla rozedrána na cáry. Nezbývalo než posledním výstřelem skončit utrpení toho ubohého zvířete. Vytrvale jsem se dral vpřed.
Má prozíravost však slábla. Nad džunglí se začal snášet soumrak, nastává noc a já se musím vrátit za světla, abych vůbec našel cestu, jež mě sem přivedla. V paži jsem cítil silnou bolest a zděsil se, kolik garrapatů se do ní zakouslo. Raději se vrátím a po jaguárovi se podívám zítra. Klíšťata se dala do práce, jejich bodání mě mučilo, svírala mě tíseň a nemohl jsem se ubránit truchlivé myšlence, že už je na návrat pozdě. Rozběhl jsem se. Stopa mi zmizela, zdržel jsem se jejím hledáním. Na každém kroku se na mě přisávaly další garrapaty. Sáhl jsem na suchou větev, abych ji odstranil z cesty a už se na mou ruku čile stěhovali piniliové. Setřepávání nebylo nic platné. A přece jenom se mi podařilo nemožné; prodral jsem se spletí džungle a za tmy dorazil ke břehu. Utíkal jsem po něm doslova jako splašený, bezohledně plašil zvěř, která přišla pít. Přebrodil jsem nejužší místo mělčiny a letěl přes ostrov jako šílený. Pepe a George vyskočili od ohně úlekem, kdybych nebyl obalen garrapatami a pinilii, snad by mě i objímali. A já byl na dně.
V boji s klíšťaty zocelený Pepe na mně vylil vědro studené vody. Potom mě vyzval, abych ukázal, která klíšťata se zakousla nejhlouběji. Já však jednotlivá kousnutí nerozeznával, pálilo mě celé tělo a měl jsem pocit, zeje klíšťata žerou za živa. Přesto jsem se ze všech sil soustředil a opravdu se mi podařilo rozpoznat, kde je bolest nejžhavější. A pak mi hořící konce cigaret začaly propalovat kůži. Pepe a George na zničení mých trapičů spotřebovali těch cigaret pět. Potom mě Pepe natřel kořalkou caňa. Byl jsem v jednom ohni, ale pomohlo to. Ovládly mě pocity člověka, kterého zbičovali, stáhli z kůže a posypali horkým popelem. Pepe mě bodře utěšoval, že díky caně za chvíli neucítím nejmenší bolest, ale ta chvíle se mi zdála nekonečně dlouhá. Špatně se mi usínalo...
/7/ Jaguár George Allena

Dva přátelé na lovu Jaguár v řece Zaseknutá patrona Pepe se diví

George stále ještě nebyl ve své kůži. Mrzutě se potloukal po ostrově a choval se tak protivně, že bych se stěží ovládl, kdybych se nebyl dobře vyspal.
Vzmuž se, milý Georgi," laskavě jsem ho povzbuzoval. Nepoddávej se špatné náladě. Jděte si s Pepem zastřílet, podívej, z našich zásob střeliva neubylo skoro nic!"
George se chytil na udičku mých slov, zasekl se jako ryba.
Myslíš? Rozhodně bych se z lovu nevrátil s prázdnou ..."
To víš, příteli, že ne!" povzbuzoval jsem ho. Jenom dej pozor, abys nepotkal jaguára! Ten tě vyleká tak, že se nás budeš do konce výpravy držet za ručičku!"
To si tedy myslíš ty!" čertil se George. No dobrá, a teď se dívej!"
Opravdu jsem se měl po celé dopoledne na co dívat. George se předváděl jedna radost. Střílel na všechny strany, do vzduchu i do vody. Hledal aligátora, pak lovil ryby. Něco mu občas zabralo, ale nechytil nic. Konečně jsem dostal nápad, jak se aspoň na nějaký čas zbavit svého neklidného, hlučného přítele.
Půjč si mou hamerlesku, Georgi, a zajeďte s Pepem kus podél břehu," navrhl jsem mu. Když budete šikovní, byl by v tom čert, aby se vám nepodařilo něco ulovit!"
Oběma se můj návrh zamlouval. Nastoupili do člunu, užuž chtěli odrazit, vtom se však George vrátil na břeh. Vzal si ještě pušku, zkontroloval, je-li nabitá, a naplnil si kapsy patronami.
Neměl bych si vzít taky kulovnici?" uvažoval nahlas. Člověk nikdy neví, co ho v té zatracené džungli potká."
Potom konečně nastoupil do člunu a Pepe začal zvolna veslovat proti proudu.
Buďte opatrní, chlapci," dal jsem jim s sebou na cestu tu neobyčejně vzácnou radu, a těšil se, jak si zdřímnu. Nevím, za jak dlouho mne cosi probudilo. Následoval výkřik a současně výstřel z kulovnice. Asi dvě stě metrů nade mnou se na řece pohupoval člun. Byl v něm jenom Pepe. Střídavě bral do ruky veslo a ručnici. Něco rozčileně volal ke břehu na George, ale toho nebylo vidět.
Hej, Pepe, co tam vyvádíte?" Překvapilo mě, že mi neodpověděl.
Pepe," teď už jsem přímo řval, slyšíš, kde je George?"
Odpověď přišla okamžitě: dunivý výstřel z Georgovy dvaatřicítky. Kolem mne zahvízdala kulka. Narazila do větve nad mou hlavou a pokračovala v letu. Raději jsem se schoval za kmen cypřiše a opatrně vystrčil hlavu. George zřejmě střílí svým osvědčeným způsobem po černých veverkách nebo po papoušcích. Jenomže - proč by to Pepeho tak rozrušilo?

Navíc mi zmizel z dohledu, a když jsem ho znovu spatřil, nešlo rozpoznat, zda vesluje po proudu či proti němu. Georgova dvaatřicítka se ozvala ještě dvakrát. Obě kulky se zaryly do protějšího břehu. Pro všechny případy jsem vsunul zásobník do automatické pušky a Odjistil ji. V mysli mi vytanula Georgova slova: člověk nikdy neví, co ho může v té zatracené džungli potkat."
Sledoval jsem člun, plující po proudu. Pepe nevesloval, díval se upřeně do husté trávy na břehu. Marně jsem tam očima hledal George. Čas plynul, člun unášela voda, a já věděl, že se děje něco neobvyklého. Pepe byl ode mne vzdálený asi dvacet metrů. Zavolal jsem na něj, dočkal se odpovědi, ale moc se toho stejně nedozvěděl. Prý je tam nějaké velké zvíře. A hned nato se ozval sám George:
Pozor tam na ostrově! Střílím!"
Ani mi to nemusel oznamovat, kulky hvízdaly, až jsem se bál vystrčit hlavu. Připadalo mi, že si hrajeme na Indiány.
Ohromné, Georgi, ohromné!" posmíval jsem se. Mař rovnou na mě! Co tam máš?"
Na břehu se mihlo něco žlutého. Mohl to být pardál, mohl to být i jaguár. S chladnou hlavou jsem uvažoval o situaci, která nastala. Za křovím jsem zahlédl Georgovu bílou košili.
Vrať se, Georgi! Musíš mít kolem sebe prostor! Slyšíš mě?" Ale kdepak George, nevnímal mě!
Vyskočil jsem z úkrytu za cedrem a poklekl u vody s připravenou puškou.
Tygre! Tygre!" vyvolával v člunu Pepe v panickém strachu.
George zmizel v křoví. Zahlédl jsem vlnící trávu a v ní dlouhé tělo šelmy. Střílel jsem okamžitě. Také George zamířil, ale než stačil vystřelit, vymrštilo se to dlouhé, vyzáblé zvíře a skočilo přímo z břehu do vody. Voda se rozvířila a nad hladinou řeky se vynořila žlutá hlava. Tvořila s člunem takřka přímku. Pepe vyděšeně mával dvouhlavňovkou.
Střílej, Pepe, střílej!"
Pepe dost dobře nevěděl, jak se má puška držet, natož jak se z ní střílí. Přesto však přitiskl pažbu pod bradu a zamířil. Stiskl obě spouště. Zpětný náraz ho povalil, Pepe dopadl zády na hladinu, jeho bosé nohy se na chvíli zachytily na boku lodi, a pak už sklouzl do vody celý. Zbraň padla zpátky do člunu.
Jaguár k němu mířil a já se neodvážil vystřelit. Kde, k čertu, vězí George? Konečně jsem ho uviděl v křoví, kde něco vyváděl s ručnicí. Zákon schválnosti pracoval neomylně, puška vypověděla službu. Zatím se na druhé straně člunu objevila Pepeho hlava. Jaguár plaval pár metrů od něho. Cítil jsem, jak mi vlasy vstávají hrůzou. Pepe se zachytil člunu v okamžiku, kdy podjížděl nízké větve. Hbitě skočil dovnitř.
Chytni veslo, Pepe, drž jaguára ve vodě!"
Pepe však přeběhl člun a vymrštil se na jednu z větví. Jaguár zatím doplaval až ke člunu. Mířil jsem na něj. Větev se pod vahou Pepeho těla ohnula a zakryla mi člun i zvíře. Polévalo mě horko i chlad. A ke všemu začal George za náramného pokřiku střílet.
Ty idiote!" nadával jsem mu, potopíš člun!"
On však stál na břehu a pálil jednu ránu za druhou. Kulky narážely do dřeva, George snad ani jednou jaguára nezasáhl. Zatím se Pepe šplhal po větvi dál, odlehčil ji tak, že se zvedla z vody a já konečně spatřil člun. Proud ho unášel ke břehu, kde se zachytil v kravinách.
Klid, Georgi," zavolal jsem. Neuteče nám!"
Ty ne, ty nestřílej! To je můj jaguár!" vyváděl George jako smyslů zbavený.
Dobrá, Georgi, jenom klid. Tak střílej!"
Poslechl mě. Střílel, ale nemířil. Na břehu se zavlnila tráva.
Máš ho před sebou, Georgi!"
Nato George zmizel, aniž jsem postřehl kam. Jaguár taky. Pepe seskočil ze stromu na břeh a staral se o člun.
Vzal jsem si lovecký oblek, a Pepe mě převezl na druhý břeh. Stopu jaguára jsem našel a sledoval ji podél kravin, na rovině se mi ztratila. George stál nedaleko, bledý, rozrušený, zklamaný. A zuřil.
Dostal bych ho, jak je Bůh nade mnou! V té zatracené pušce se mi zasekla patrona! Musíme ho najít. Rozstřílel jsem ho na cucky! Vsadím se, že jsem ho zasáhl nejméně desetkrát!"
Pátrali jsme po něm asi hodinu, ale marně. Georgovi krok za krokem ubývalo naděje, jeho zklamání vzrůstalo. Konečně jsem ho přiměl k návratu do tábora. Ve člunu jsme našli deset děr od kulek.
Podívejme, Georgi, jaký ty jsi náramný střelec! Člun jsi tedy vyřídil úplně!"
Přiřezával jsem kolíky k ucpání děr od kulek. George však byl myšlenkami jinde.
Musím ti povědět, jak to bylo ... Zajeli jsme tamhle za ten záhyb. Vidím černou veverku, přirazíme ke břehu, hledám ji v křoví. Najednou vidím pěšinu a na pěšině jaguára! Vyděsil mě tak, že jsem zapomněl na pušku. On se taky lekl a uhání pryč. Měl jsem ohromné štěstí, taky se na mě mohl vrhnout... Začal jsem střílet. On se ztratil v křoví. Vtom slyším tvé volání..; Musel jsem ho zasáhnout, viděl jsi přece, jak vyskočil! Kdyby nešlo Pepemu o život, smíchy bych se neudržel, jak ho ta tvá hamerleska kopla do vody. Panebože, všecko se to udalo tak neuvěřitelně rychle! Pepe se vyhoupl do člunu jak čistokrevná opice! Nikdy nepochopím, jak nám mohl ten jaguár uniknout, proč jsi ho nesložil ty?"
Víš, Georgi, měl jsem k tomu dva docela dobré důvody. Měl jsem co dělat, abych se vyhnul tvým kulkám - a za druhé, přímo jsi mi vyhrožoval, abych se o tvého jaguára nestaral!"
Upřímně se divil:
Vážně? Že bych byl takový zlý?"
A pak dodal ještě smířlivě:
Byl to ale pěkný macek, co? Ani jsem si ho nestačil v tom zmatku pořádně prohlédnout!"
Neřekl bych, že to byl zrovna nějaký obr," pokrčil jsem rameny. To ten můj včerejší jaguár, byl ještě jednou tak velký."
Pepe mlčel, seděl na břehu, kouřil. Zadumaně si prohlížel utrpěné pohmožděniny. Ale pak se z ničehož nic dal do brebentění. Několikrát jsem zaznamenal v jeho dlouhé řeči výraz muy malo. I když jsem mu nerozuměl ani slovo, věděl

jsem, co říká.
Pepe nám naznačoval, že jsme sváteční lovci.
/8/ Zápas s krokodýly

Vetřelec Georgovi je nanic Nešetrné hry Santa Rosy Krokodýl Goliáš

V noci mě trápily těžké sny. Probouzel jsem se děsem a trvalo dost dlouho, než jsem přesvědčil sám sebe, že na mně nehodují žádná dravá zvířata. Byla hluboká noc, měsíc stál nízko nad obzorem. Na samém počátku usínání mě vyrušil zvuk - jako by zarachotil plechový hrnek. Posadil jsem se a naslouchal. V táboře hospodařil vetřelec. Zatřásl jsem Pepem, a ten okamžitě vyběhl ze stanu, dřív než já.
Santa Maria!"
Jak je známo, Pepe svými zoufalými výkřiky nešetřil, přesto pro mě po každé byly signálem, že bude následovat nějaká pohroma. Bystře jsem vytáhl zpod pokrývky ručnici. George můj pohyb zaznamenal i ve spánku a vymrštil se tak prudce, že svou tvrdou lebkou narazil do mé hlavy, až mi před očima tančily hvězdičky. Zvenčí sem doléhal jakýsi šustot. Pepe stál před stanem, lomil rukama nad hlavou.
Santa Maria!"
Aligátor!" vydechl jsem dřív, než mohl Pepe znovu otevřít ústa k dalšímu bědování.
Si, si, seňor," přitakal a jeho mohutné ruce se třásly. Když se trochu uklidnil, vyprávěl, že viděl aligátora jenom pár metrů od našeho stanu, Santa Maria! Aligátoři jsou lidožrouti, a proto zůstane Pepe až do rána na stráži. Myslel jsem si, že přehání jako všichni domorodci, ale proti tomu, aby hlídal, jsem pro jistotu nic nenamítal.
Ráno jsem si prohlížel své tělo a byl velmi překvapený. Díky klíšťatům a cigaretám se ze mne stal nádherný exemplář tetovaného divocha. Mé tělo bylo poseto stovkami skvrn, některými od kousnutí, jinými od popálení. Necítil jsem však nejmenší bolest, ani svědění. Věděl jsem, že zato vděčím jen a jen Pepeho šikovnosti a kořalce caně.
Snažil jsem se probudit George, ale ten nevstával. Jeho tvář byla přepadlá a smutná.
Je mi zle," postěžoval si.
Věděl jsem dobře, co znamená nemoc nebo úraz ve výpravě. George bolely všechny kosti, hlava mu třeštila, jedna křeč střídala druhou. Jazyk byl žlutě potažen, George zvracel. Pepe cosi vyslovil, znělo to jako colenturus".
Co to je?" zeptal jsem se.
Tropická horečka," zašeptal slabým hlasem George. Už jsem ji jednou měl!"
Vypadal opravdu nezdravě. Vybral jsem z lékárničky vhodné léky. Georgovi se po nich ulehčilo a klidně usnul. Pepe se vydal pro můj petrolejový kabát, který jsem zanechal u bambusů, a já zatím vážil všechna pro a proti. Ať jsem rozebíral naši situaci z kterékoli stránky, vždycky jsem dospěl k závěru, že se musíme co nejrychleji dostat z džungle ven. Vracet se nemůžeme, pustíme se tedy dál po řece a budeme spoléhat na štěstí. Nebylo by to snadné ani kdyby byl George úplně zdráv. Začal jsem se dívat na svět černěji, než bylo nutné.
Pepe přišel s kabátem a s celou sbírkou klíšťat. Hlásil, že v dolíku, kde zůstaly zbytky srnce, objevil jaguáří stopy. Kdybych se nemusel starat o Georga, vydal bych se za soumraku na čekanou. Večer se už naštěstí dařilo Georgovi mnohem lépe. Ráno se mohl postavit na nohy, cítil se však ještě velmi slabý a malátný. Rozhodl jsem, že budeme pokračovat v cestě, a George i Pepe mi museli slíbit, že se raději už nikdy nenapijí ne-převařené vody.
Projeli jsme stinným ramenem a octli se na slunci. Sbohem cypřišový ostrove, sbohem! V té chvíli jsem nelitoval, že ho opouštíme, všichni jsme byli unaveni, George navíc nemocen. Věděl jsem však, že se k divoké kráse ostrova budu ve svých vzpomínkách neustále vracet.
Pod skalnatou strání, kam jsem se blížili, nám Santa Rosa nastražila zas peřeje. Vylezli jsme na skálu a zjistili, že nejenom nelze tudy člun přenést, ale že je také vyloučeno se kolem skalnatého výběžku přebrodit. V úzkém korytu nebylo víc než sto dvacet centimetrů hloubky, zato proud se tam hnal mimořádně silný. Dohodli jsme se, že pojedu sám, a chlapci se docela rádi vydali po břehu řeky.
Brodil jsem se s člunem až do okamžiku, kdy jej uchopil proud. Člun se hnal zádí napřed, já se vyšvihl na příď, a už jsme se řítili po skluzavce dolů. Člun se zatočil dřív, než jsem se dostal k veslům, tím však má smůla nekončila. Těsně nad hladinou se skláněly uschlé větve mohutného stromu. Sehnul jsem se, aby mě neshodily do vody, přesto mi jedna odřela záda, zaklesla se za můj opasek a vyzdvihla mě do vzduchu. Zachytil jsem se prvního předmětu, který mi přišel pod ruku, byla to bedna s bramborami. Nemohl jsem se jí však držet do nekonečna. Co kdyby mi člun ujel a zanechal mě tak nabodnutého na větvi s bednou brambor v ruce? Chytil jsem se tedy raději bortu, člun se však povážlivě nahnul, proto jsem se ihned zas pustil, nesmírně zoufalý ze své bezmocnosti. Když jsem se už smiřoval s tím, že mi člun ujede, větev se s praskotem zlomila. Já dopadl na záď, přidržel se a projel korytem skoro bez obtíží. Dokonce jsem se dostal i k veslům. Pepe s Georgem pochodovali po břehu, a když nastupovali do člunu, tvářili se nadmíru spokojeně.
Jsem moc rád, že už to mám za sebou, pánové," oddechl jsem si.
Co jsem povídal, Pepe? To bude zase
řečí!" zamrkal George na Pepeho, a z jeho hlasu zazněl zas, bohudíky, ten starý posměváček.
Ještě jsem se ani nevzpamatoval, a už nás Santa Rosa zavalila proudy, do nichž jsem se musel pustit s odvahou lidí, kteří byli vrženi do lůna nejdravější přírody a nemyslí už na nic jiného, než jak se z ní dostat ven. Čekal nás spád, kde řeka poklesla hned o několik stop. Na takovém úseku jsem jako vždy pobídl hochy, aby šli raději po břehu. George ochotně poslechl, ale Pepe se rozhodl pro brouzdání, voda se zdála poměrně mělká.
Do té doby jsem si přece jen myslel, že by mě už nikdy žádný výkřik našeho milého Pepeho neměl vyvést z míry. Mýlil jsem se. To, co ze sebe vydal tentokrát, mi málem zastavilo srdce. Ručnici jsem držel dřív, než jsem se ohlédl. Pepe se

pomalu sunul kupředu, přitom však vypadal, jako by zkameněl. Pod ním plulo něco dlouhého a temného, co na vodě vytvořilo silnou brázdu.Stál na hřbetě aligátora. Chtěl se zachránit skokem na vyvýšený kámen, odrazil se však tak prudce, že přeletěl a spadl do vody. Na břeh se vyhrabal s neuvěřitelnou mrštností a rozčileně kolem sebe plival. Po tom aligátorovi jsem vystřílel celý zásobník, on sebou několikrát mrskl, rozvířil kolem sebe bláto a ponořil se do tůně.
Divoké proudy, kterými nás Santa Rosa častovala, nás poháněly s tak děsivou rychlostí, že jsem nevěděl, mám-li se radovat či ne. V pomalejších úsecích jsme pluli rychlostí šest až deset kilometrů za hodinu. Řeka byla po celou dobu sjízdná, nemuseli jsme se tedy zdržovat přenášením člunu. Toho dne jsme určitě urazili nejvíc kilometrů od počátku naší výpravy.
Polední výheň jsme snášeli dokonce velmi dobře, byli jsme totiž neustále mokří. Za soumraku jsme se utábořili pod velkou skálou, rozdělali oheň, najedli se a napolo spící se zachumlali do pokrývek. Ráno jsme vyrazili dřív, než se nad řekou začala zvedat mlha. Chtěli jsme překonat rekord předchozího dne, do cesty se nám však od samého počátku stavěly překážky. Nejdřív to byl nejvyšší vodopád, který jsme na naší výpravě míjeli, pak díry v člunu, hluboké a krátké proudy, úžiny s běsnícími vlnami a nakonec vír. Roztočil nás s náramnou chutí a my se z něj dlouho nemohli vymotat. Pepe však zachytil lasem větev a člun přitáhl. Kolem poledne na nás číhal spád, který končil v hluboké tůni. Hoši už byli na břehu, já stočil člun zádí napřed. Možná zapracovala únava, možná lehkovážnost, najednou jsem se octl v blízkosti kamene, skrytého pod vodou. Záď člunu se hnala přímo na něj. K mému údivu byl náraz kupodivu měkký. Balvan je pěkně porostlý mechem, pochvaloval jsem si spokojeně. Nato se člun začal kymácet, jeho záď se pozvedla, vzedmula se obrovská vlna, a potom i rána. Člun odletěl stranou, a já spatní třímetrové rozzuřené zvíře. Spalo na balvanu a já je vyrušil. Prohlížel jsem šije pěkně zblízka a učinil objev.
Hej, Georgi, vždyť je to krokodýl! Má špičatou a úzkou tlamu. Je to krokodýl!"
Řekl bych, že na tom ani tak moc nezáleží," odpověděl mi trochu mdle George.
A já si zas myslím, že na tom moc záleží! Aligátoří tlama je široká a zaokrouhlená! Něco ti povím..."
Nenechal mě však domluvit.
Poslyš, člun je plný vody. Má úplně rozsekaný bok!"
Vyložili jsme tedy zavazadla, vylili z člunu vodu, rozebrali jednu z beden, abychom měli prkna na opravu, a dali jsme poškozený člun do pořádku.
Santa Rosa se umoudřila, nadále se k nám chovala mírně a laskavě. Z ostrůvků klouzali do vody krokodýlové. Příkré, bahnité břehy byly rozbrázděny širokými stezkami.
Pepe říká," překládal mi George nějakou delší Pepeho řeč, protože se v jeho hatmatilce lépe vyznal, říká, že ty stezky vyšlapal dobytek, říká, že na březích Panuca prý pobíhá spousta zdivočelého dobytka."
V kraji prý je všeobecně známo, že rančerové státu Tamaulipas vůbec nevědí, kolik dobytka mají. Šel jsem se na břeh přesvědčit na vlastní oči, Pepe měl pravdu.
To znamená, že by někde blízko měla být řeka Panuco, Pepe," řekl jsem.
Quién sabe?" odpověděl rozvážně a pokrčil rameny. Kdo ví?
Pak jsme jedno stádo skutečně viděli, běželo po břehu vzhůru, a za ním se zvedala oblaka prachu. Vzhled krajiny se změnil. Břehy se přestaly zelenat, rostly na nich vysoké, pokřivené stromy, obalené lišejníky. Nikde ani květina, popínavé rostliny nebo stinné zákoutí. Nad stromy létali supové, kteří hodovali na zdechlém dobytku, zápach hnijícího masa byl nesnesitelný. Některá zvířata zapadla do bahna a umírala zaživa, sžírána mouchami, trápena hladem. Pluli jsme kolem zdivočelých býků a krav s široce posazenými rohy, kolem podivných dobytčat, o nichž Pepe prohlásil, že zešílela, když jim klíšťata vlezla do uší. Chtěl jsem výstřelem ukončit jejich utrpení, ale Georgova přednáška o mexických zákonech mi to znemožnila.
Z toho příšerného zápachu a z té podívané mi bylo zle. George se natáhl na plachtovinu do stínu, které vrhalo několik palmových listů, a Pepe mlčky vesloval. Z dlouhé chvíle, a taky s nadějí, že se mi podaří získat nějakou kůži, jsem začal střílet po krokodýlech. George se rázem probral ze své malátnosti. Na dvoumetrového krokodýla jsme narazili snad každých sto metrů. Ty velké jako kláda jsme měli málokdy na dostřel, k menším jsme se však dostali dost často. George vyplýtval spoustu kulek, většina se ale zaryla do břehu, cíl nezasáhla jediná.
Georgi, pušku máš nabitou, ale zdá se mi, že ti nějak zanáší," posmíval jsem se.
Georgova střelba můj výrok jen potvrdila, chlapec minul cíl i ze vzdálenosti několika metrů. Vztekle mrštil svou starou puškou do vody. Pepeho to úplně vyvedlo z míry.
Já se však pokoušel o štěstí dál. Ze středu řeky jsem bedlivě pozoroval břeh. Po neúspěšném lovu na jaguára jsem neměl ke své automatické pušce důvěru. Teď se mi naskytla možnost přesvědčit se, co dokáže. Střelil jsem asi šest krokodýlů, ale ti sklouzli do vody dřív, než jsem se k nim dostal. Určitě to nezavinila puška, někteří z nich byli přímo ve dví.
Vidíš tamhletoho, zajeďme k němu blíž," pobízel George, určitě ho dostaneme, má daleko k vodě!"
Pepe zamířil blízko ke břehu. Krokodýl se postavil na krátké nohy, jeho ocas se opíral o zem. Rozevřel ohromné čelisti, snad úžasem, snad aby nás zastrašil. Střelil jsem ho přímo do hrdla. Zazmítal se, pak se skutálel do vody, převrátil se na záda. Nohy mu trčely vzhůru, připomínal obrovitou žábu.
Pepe párkrát pohnul vesly. Natáhl jsem se a chytil zvíře za jednu nohu. Hleděly na mě hrozivé skelné oči - a já ho bezděky zas pustil. Klesl do hloubky, kam jsme nedosáhli ani veslem.
To by tak hrálo, abychom nedostali ani jednoho," rozhorlil se George. Byl možná nemocný tělesně, ale jeho duch sálal energii.
Pááání, podívejte tamhle! To je snad kláda, i na krokodýla se mi to zdá nějaké veliké."
Nebylo by to poprvé, co se nám nepodařilo rozeznat krokodýla od naplavené klády. Na nízkém břehu se povalovalo něco dlouhého a strašně zabláceného. Bylo třeba se přesvědčit, co to je, viděli jsme už nejméně tucet klád, které náhle

ožily a sklouzly do vody.
Přidrž člun, Pepe, vystřelím a uvidíme!"
Klekl jsem na koleno a zamířil. Dvě rány splynuly v jednu. Kláda ožila.
Rychle k němu, Pepe!"
Krokodýl rozevřel zubaté čelisti snad metr dlouhé a zas je sklapl, až to cvaklo. Ocasem, ohebným jako vrbový prut, mlátil do břehu, jak se však zdálo, tělem hýbat nemohl. Vystřelil jsem ještě dvakrát do jeho mohutného trupu. Dunivé rány měly takovou sílu, že by prorazily díru v boku lodi. Krokodýl se vymrštil, obrátil na hřbet a sklouzl na mělčinu.
To je ale netvor!"
Klidně jsem asi z pěti metrů vpálil do krokodýla další čtyři rány. Kalnou vodu zbarvila krev. Bil ocasem tak rychle, až oči přecházely. Pokropila nás sprška vody a bahna. Vyskočili jsme s Georgem na břeh a pobíhali zmateně sem a tam. Svíral jsem pušku, ale už jsem do ní neměl náboje. Zvíře leželo na boku, mohutné nohy bičovaly vodu. Pomalu se propadalo do hloubky. Osvítil mě nápad.
Pepe, laso, chyť ho lasem!"
Smyčka zachytila jednu krokodýlí nohu a pevně se kolem ní utáhla. Byl nejvyšší čas. Běželi jsem k Pepemu a pomáhali mu táhnout. Krokodýl se však nehnul ani o píď.
Zaberme, hoši," povzbuzoval jsem je i sebe, kdo s koho!"
Laso však povolilo. Pepe ležel na dně člunu, já v bahně. Jediný George se lasa nepustil. Klesl na kolena, ale držel. Uvázal jsem konec lasa k přídi.
Kolikrát jste předpovídali, že si užijeme, teď nastala ta pravá chvíle!"
George taktak stačil naskočit do člunu. Krokodýl měl tuhý kořínek, táhl nás do středu řeky a po proudu dolů.
Jedeme do Panuca!" jásal George. Vidíš, Pepe, jakého máš koně!"
Pepe však jeho dobrou náladu nesdílel. Svolával opět na pomoc všechny své svaté a pronášel také na náš vrub své oblíbené muy malo, muy malo!
Před přídí člunu se zvedala voda a tvořila za ním hlubokou brázdu. Najednou laso zamířilo šikmo dolů, záď člunu se začala zvedat a příď potápět. Krokodýl ji stahoval do hlubiny.
Mačetu, Pepe, přesekni lano!"
Pepe v rozrušení šmátral pod sedadlem, po stranách člunu - mačeta nikde. V poslední chvíli jsem se přihnal na příď s nožem v ruce a přeřízl lano v okamžiku, kdy se do člunu začala hrnout voda. Příď vyskočila do výše, jako by byla z korku.
Potom jsme na břehu odpočívali, vynášeli zavazadla a vylévali z člunu vodu.
Grande!" ocenil Pepe dodatečně krokodýla. Grande!"
Ano, Pepe byl veliký," souhlasil jsem suše až moc!"
/9/ V zajeti divokých kanců

Kam se ztratil Pepe? Další ze série výkřiků Kam se ztratil George? Schovávaná na stromech

Veslařské zkušenosti Pepeho, který dlouhá léta pracoval jako mozo, jehož si najímají lovci tarponů, nám přišly nejednou vhod. Pepe vesloval za nejúmornějšího vedra, a skvěle si poradil s mělčinami, na nichž jsme občas uvízli.
Balvany a peřeje patřily nenávratně minulosti. Zato nastaly potíže s hledáním vhodného tábořiště. Bahnité, příkré břehy a lesy zamořené klíšťaty nenabízely ani tu nejmenší možnost k odpočinku. Každá zátočina probouzela naději, vzápětí nás zkrušilo zklamání. Jedinou útěchou bylo pomyšlení, že se blížíme k cíli. Přece jsme však objevili písčinu, byla čistá a suchá, na jejím okraji řeka naplavila hromadu dříví. Děkujeme za ty dary, Santa Roso! Pepe upekl kachnu, ale George neměl chuť na maso a mně stačila hrst rýže. Kakao jsme vypili s přemáháním. Nemohl jsem se zbavit obrazu, který se mi neustále promítal před očima: kalná zelená voda, umírající krokodýl a břehy, na nichž dokonával ubohý dobytek.
Druhý den jsme se s Pepem u vesel střídali a k večeru měli za sebou asi padesát kilometrů, většinou proti větru. Řeka se úžila a nabývala podoby té čarovné Santa Rosy, jež kolébala náš člun v prvních dnech výpravy. Vysoké břehy lemovaly krásné temné lesy, obrostlé stříbřitými lišejníky tak hustě, jako by před námi chtěly skrýt nějaké tajemství. Slunce zlatilo vrcholky obrovských cebií, a my po dvou dnech spatřili opět skalnaté břehy. Nízký travnatý výběžek vyčníval téměř až k protějšímu břehu, takže se řeka musela prodírat úzkým korytem do velké zpěněné tůně. Ideální místo pro tábořiště!
Stan jsme postavit nemohli, do skály se nedaly zatlouci kolíky. Položili jsme plachtovinu na zem. Ve skále jsme objevili pramínek chutné vody a mohli se konečně dosyta napít. Pepe vyrazil s mačetou na dříví. O chvíli později, když jsem rozkládal na plachtovími pokrývky, upozornil mě George, že slyší v lese nějaký křik. Vzal pušku, vydal se za Pepem a já pokračoval v práci na tábořišti.
Pak se ozvaly další výkřiky. Všechno napovídalo tomu, že je vydává nejen Pepe, ale i George.
Co se zas k čertu děje!" zaklel jsem, vzal pušku, zasunul zásobník, a do kapes napěchoval ještě další, a taky krabičku patron. Po setkání s jaguárem jsem došel k názoru, že budu s sebou vždycky nosit dostatek střeliva. Vyběhl jsem nahoru na svah, vešel do lesa a volal na chlapce. Křičeli na mne jeden přes druhého, takže jsem jim nerozuměl ani slova. Les nebyl hustý, jeho mýtiny porůstalo křoví, vysoká tráva a nízké palmy.
Hej, chlapci, kde jste?"
Jabalí, vrať se, jabalí nás zahnali na strom!" - Santa Maria, jabalí, utíkejte!"
Tentokrát jsem oběma rozuměl dokonale.

Byl jsem však tenkrát trochu ješitný a domýšlivý, na jejich varování jsem nedbal. Běžel jsem dál, chvílemi se zastavoval, rozhlížel se a naslouchal. Nebylo mi jasné, proč. Šel Pepe tak daleko na dříví, tím spíš, když všude kolem bylo jen syrové dřevo. Obešel jsem několik uschlých, zažloutlých palem, a zahlédl bílou košili. George se vyšplhal na malý strom asi tři metry od země, Pepe trůnil ve větvích cebie. Stál jsem asi šedesát metrů od nich.
Uháněj, ty jeden indiáne, vem nohy na ramena!" řval na mne George. Také Pepe mě zapřísahal, abych pádil pryč, je-li mi život milý a jako vždy vyšperkoval svůj dlouhý proslov, jemuž jsem rozuměl jen částečně, častým Santa Maria. Nebyl jsem v posledních dnech právě dobře naložen, a jejich povyk mě patřičně popudil.
Co tak vyvádíte? Vždyť nikde nic není!" odpověděl jsem jim podrážděně.
Nato se George hystericky zasmál.
Jen počkej, až tě zvětří! Pod námi jsou tisíce jabalí, přímo pod námi! Poslechni si!"
Ulomil větev, strhal z ní listí a hodil ji dolů. Ozval se dupot, šustot, praskání. Stál jsem docela blízko, ale nezaznamenal, že by se tu něco pohybovalo. Suchá tráva a křoviny mi sahaly až do pasu, pátral jsem v nich, ale kde nic, tu nic.
Vidím, že chcete tam nahoře přenocovat," ušklíbl jsem se posměšně.
My neslezeme, dokud neodejdou," prohlásil pevně George, a radím ti, je-li ti život milý . . ."
Dobrá, když se tak bojíte ... já je zaženu!" A protože nemám od slov daleko k činům, vystřílel jsem z automatické pušky celou dávku do houští pod George.
Větší pošetilosti se snad žádný lovec nikdy nedopustil. Sotva dozněly výstřely, v houští to zarachotilo. Zneklidněl jsem. Zvedla se oblaka prachu a ze všech stran to na mě začalo vrčet, ječet, kvičet. V trávě i v kravinách se míhala šedá zvířata. Střílel jsem po nich, ale sotva padlo jedno, objevilo se na jeho místě druhé, byla to snad tisícihlavá saň. Vzdal jsem se a uháněl, jako bych měl v patách tisíc ďáblů.
Vtom jsem zakopl, udělal několik přemetů, ale pušku z ruky nepustil. Přestože jsem utíkal jako jelen, byla mi zakrátko jabalí v patách. Vyšvihl jsem se na silnou větev, která mi nabídla pomoc, tak svižným vzepřením, za něž bych se nemusel stydět ani v časech vrcholu své sportovní éry.
Seděl jsem obkročmo na té milosrdné větvi a prudce oddychoval. Povážlivě se pohupovala nad stádem těch hnědošedých potvor s ostrým čenichem a nanejvýš nevlídným pohledem.
Viděl jsem mezi nimi mladíky i stařík, všichni se hrozivě ježili a cenili své tesáky v očekávání, že jim spadnu přímo na rypáky. Bláhově jsem se radoval z pomyslného bezpečí. Nabíjel jsem ručnici a střílel zuřivě po těch nejzuřivějších. Dvanácti ranami jsem jich zabil tucet, nevedlo to však k ničemu, zbývalo mi sotva padesát nábojů, a jich byly stovky. Navíc se hlaveň ručnice rozžhavila a pálila mě do dlaní. Uslyšel jsem Georgovo volání a odpověděl na něj dosti krotce:
Ne, Georgi, nic se mi nestalo, jenom jsem vylezl na strom. Co vy?"
Kanci zmizeli, i Pepe si myslí, že můžeme slézt. Jdeme za tebou!"
Raději počkejte!" snažil jsem se je zadržet. Pokoušel jsem se usadit trochu pohodlněji a prohlédnout si své žalářníky. Větev pode mnou však výstražně zapraskala a začala se pomalu odlupovat od kmene. Sebenepatrnějším pohybem se trhlina zvětšovala.
Hoši," volal jsem o pomoc, nemohu se ani hnout! Zažeňte ty bestie, jinak je se mnou konec!"
Marně jsem hledal alespoň očima jinou větev, na niž bych mohl přeskočit. V nejhorším hodím dolů pušku, opatrně se postavím a ve skoku se chytím přímo kmene. Právě když jsem se k tomu připravoval, zaslechl jsem praskot v křovinách a Pepeho válečný pokřik. Běžel přímo ke mně a mával ohromnou pochodní.
Pepe," zhrozil jsem se, podpálíš celý les!"
Pomyšlení na lesní požár mě děsilo mnohem víc než jabalí. Ale i oni silně zneklidněli a začali po sobě šlapat. Když se k nim přiblížil Pepe se svou pochodní z dlouhých palmových listů, dali se do jednoho na zběsilý úprk lesem.

/10/ Santa Roso, na shledanou!

Tarponi ukazují cestu Jak daleko je Panuco? Noc nad Santa Rosou m Zklamání za každou zatáčkou Konečně! Rozloučení

Při věčeň se na nás vrhlo mračno černých moskytů. Pepe se jich bál skoro víc než hadů, a proto házel do ohně syrové dříví a zelené listí, aby vydatně čoudil. Byli to velcí moskyti s černým tělem a síťovanými křídly. Vlezli jsme si pod pokrývky, ale ta havěť bolestivě bodala i skrze ně. Museli jsme sedět nebo stát v čmoudu, který vyráběl Pepe, oka jsme nezamhouřili, krvežíznivci nám bzučeli kolem uší do svítání.
Byli jsme všichni tři přepadlí a unavení, George se sotva držel na nohou. I Pepe se choval jako mátoha, a co hůř, ztratil chuť k jídlu. Mlčky jsme vstoupili do člunu, upravili Georgovi na plachtovině lůžko a on za chvíli tvrdě usnul. Já a Pepe jsme se střídali u vesel.
Pluli jsme ve strnu cypřišů, na bahnitých březích se vyhřívali krokodýlové. Tu a tam se přišel k řece napít vyzáblý

dobytek. Na písčitých březích pak přibývalo kachen a hus, jednou jsme vyplašili i stádo krocanů.
Po poledni jsme minuli chatu z bambusů se střechou z palmového listí. Kolem ní pobíhalo několik nahých Indiánů čile jako křepelky. Z chaty vyhlédla černá, rozcuchaná hlava, hned však zmizela. Chat jsme pak viděli víc, dokonce i jednu výstavnější na vysoké skále. Zajednou zátokou nás překvapila řeka, která se vlévala do Santa Rosy. Byla dvakrát tak široká a rychlá.
Tamaulipas," promluvil konečně Pepe.
Mohl by to být taky počátek řeky Panuco," uvažoval jsem. Žije tu množství tarponů, ať je to tak nebo tak, v každém případě máme už nejhorší za sebou, přátelé!"
George se probudil svěží a radostně se kolem sebe rozhlížel. Vysokým břehem vedla pěšina, na jejímž konci jsme zahlédli velkou chatu. Vystoupili jsme z člunu.
Na velkém prostranství stálo několik dalších chat s rozkvetlými zahradami. Na palouku si hrály nahé děti s papoušky a s ochočenými zvířaty. Pepe hned oslovil dvě přívětivé ženy a dozvěděl se, že do osady Panuco bychom mohli doplout asi tak za dva dny a dvě noci. Nedokázaly nám však povědět, kolik je to kilometrů, a budeme-li nuceni celé dva dny a dvě noci veslovat. Nabídly nám pohoštění, teplé mléko a slepičí polévku s rýží. Chtěli jsme jim zaplatit, ale ony daly přednost dárkům. Pepe i George se dobře bavili, byli by tu i přenocovali, ale já naléhal, abychom raději pokračovali v cestě. Nakonec přece jen uznali, že můj návrh je rozumnější, a než nastal čas k táboření, měli jsme za sebou pětadvacet kilometrů.
Stmívalo se. Kam jsme dohlédli, všude kolem nás jen úzké, příkré a bahnité břehy. Vybídl jsem chlapce, aby se uložili ve člunu, a sedl jsem k veslům. Raději podstoupím možná nebezpečnou a obtížnou noční plavbu, než nocleh v bahně. Temná tropická noc na řece působila obzvláštním kouzlem. Kolem přídi tiše šuměla voda a má vesla se do ní neslyšně bořila. Říční břehy se ztrácely v tmách, nade mnou se blyštěly hvězdy. Kolem mne tančily světlušky a v jejich záři se noc zdála ještě černější. Věřil jsem, že mě štěstí neopustí a že zvládnu plavbu i v té neproniknutelné tmě. Několikrát jsem narazil na potopenou kládu nebo uvázl na mělčině, ale pomalu mě začaly opouštět obavy, které mě zprvu tísnily. Silně jsem vnímal zvuky a vůně, chlad vln a čarovný měsíc, zpola skrytý za mraky. A žabí zpěv. Ty velké žáby džungle mají snad v hrdle samé zlato. Nejdřív se ozve líbezný hlas jedné, vzápětí jí odpovídá z dálky druhá sytým, zvučným tenorem, pak její slábnoucí volání dlouze dozníval. V kalném svítání hvězdy postupně mizely. Bolela mě záda, ruce jsem necítil. Jasnilo se. Mlhy se převalovaly a zvedaly, narůžovělé slunce ještě podřimovalo. Rozezpívali se ptáci.
Dopoledne jsem prospal. Vesloval Pepe a mně se zdálo, že přece jen trochu pookřál. Kolem nás projela dlouhá, z kmene vydlabaná kanoe, v níž seděli dva domorodci. Ujistili nás, že do osady Panuco musíme dojet nejdéle za dva dny. Řeka tu byla širší, na jejích mělčinách byl pohyblivý písek. Nemohli jsme se proto brodit a museli se odstrkovat vesly na větší hloubku. Vyčerpalo nás to. Potkali jsme ještě několik kanoí, a všichni domorodci se shodovali v tom, že Panuco je odtud strašně daleko a že nás čeká perná cesta. Jiní zas naopak tvrdili, že osadu uvidíme hned za první zátočinou, ale kterou z mnoha považovali za první, nám neprozradili. Měli opravdu podivný smysl pro humor. Na pustém břehu jsme povečeřeli, pár hodin spali a za soumraku opět vypluli.
Vesloval jsem, co mi síly stačily, ale nakonec jsem přece jen musel Pepeho probudit. Sotva se chopil vesel, ulehl jsem celý provlhlý na záď, a ve chvíli usnul.
Den po dni jsme hůře snášeli sluneční výheň, den po dni rostla naše únava a rovné úseky řeky nám připadaly stále delší. Také domorodci, jichž jsme se vyptávali, věděli o osadě Panuco stále méně. Naříkavé hrdliččí hlasy mě skličovaly. Za soumraku jsme zastavili na písčině, natáhli se na prohřátý písek a bez jídla v okamžiku usnuli.
Den poté se zas opakoval známý koloběh. Probuzení plné naděje a víry, že za příští zatáčkou spatříme Panuco, pak zatáčka za zatáčkou a zklamání, která jsme snášeli hůř a hůř. Pohled na vodní hladinu, na rozbahněné břehy a špinavý skot nás přiváděl málem k šílenství.
V poledne jsme nečekaně narazili na několik slaměných chatrčí. Když nám domorodci řekli, že jsme v osadě Panuco, byl jsem celý bez sebe. Těšil jsem se, že přijdeme do městečka, kde nám nabídnou alespoň pitnou vodu a kde seženeme nějaký motorový člun, který by nás dovezl do Tampica. Šplhali jsme zasmušile do kopce a nikomu z nás nebylo do řeči. Panuco však bylo výstavnější, než jak se nám zdálo při pohledu z člunu. V pohodlném a čistém hostinci jsme se velmi dobře najedli a napili, a ke všemu ještě odtud vyjížděl povoz do Tamosu k vlaku, který se v pět hodin dal na cestu do Tampica.
Najali jsme moza, který nám odveze člun po vodě, a my s nejnutnějšími zavazadly nastoupili do povozu se šesti zapraženými mulami. Nevraceli jsem se zrovna jako vítězové, sotva jsme nohy vlekli. Čím víc jsme se však vzdalovali od osady Panuco, tím naléhavěji ve mně zrála touha vrátit se k Santa Rose ještě jednou. George Allen by jistě nebyl proti. Jako bych ho viděl: zadumaně sedí na židli železničního úředníka a sní o životě na ostrově cypřišů. Svým přátelům barvitě líčí své lovecké úspěchy a po každé zastřelí o jednoho jaguára víc, o tři krokodýly víc, skolí několik jabalí a uloví rybu pětkrát tak velkou jako tarpon. A Pepe? Bezpochyby bychom se ani nemohli džunglí prodírat bez jeho Santa Marií, jak by nám chyběly vzácné poznatky zkušeného moza, který žije od dětství v tomto kraji! Až Pepe trochu pookřeje, začne se těšit z pěkného výdělku, a všechny šelmy, jabalí a hadi budou patřit minulosti, která vybledne. Byl jsem přesvědčen, že i Pepe se dá za několik let přemluvit k nové výpravě.
Když jsem se blížili k Tamosu, zapadalo slunce. Pod růžovým a zlatým nebem se vznášela hejna plameňáků. Přinášeli nám poslední pozdravy od řeky, ztracené v džungli.
Na shledanou, Santa Roso. Na shledanou ...

KONEC